

SELECȚIE DE PRACTICĂ JUDICIARĂ ÎN MATERIE PENALĂ A CURȚII DE APEL TÂRGU-MUREȘ

(aprilie-iunie 2022)

Drept procesual penal Drept penal.

1. Asistență juridică obligatorie. Imposibilitatea de a-și face singur apărarea.

- Cod de procedură penală art. 90 lit. b)

Dispozițiile art. 75 alin. 2 din Legea 85/2014 nu sunt aplicabile în condițiile în care acțiunea civilă în cadrul unui proces penal, potrivit art. 19 alin. 4 Cod procedură penală, se soluționează după normele procedural penale, iar cazurile de suspendare a judecării sunt expres și limitativ prevăzute și printre acestea nu se regăsește motivul invocat, respectiv deschiderea procedurii falimentului față de partea responsabilă civilmente care nu suspendă acțiunea civilă exercitată în procesul penal.

Mai mult, dispozițiile art. 262 alin. 4 din Legea nr. 85/2014, în baza cărora partea responsabilă civilmente și-a formulat cererea de suspendare, nu sunt derogatorii de la principiile înscrise în art. 75 alin. 2 lit. a din aceeași lege și nu sunt aplicabile cauzei întrucât vizează creanțele certe, lichide și exigibile, și modul în care acestea vor fi valorificate, și anume pe calea executării silită sau pe calea administrativă – prin procedura falimentului -, însă subliniem că pretențiile formulate de partea civilă vor primi caracter cert, lichid și exigibil doar la momentul rămânerii definitive a hotărârii prin care se va soluționa acțiunea civilă din prezentul dosar penal.

Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, Decizia penală nr. 341/6.06.2022

I. Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Luduș la data de 31 decembrie 2021 sub nr. de dosar x/251/2021, persoana vătămată M.V., prin apărător ales, a declarat apel împotriva Sentinței penale nr. x din data de 21 decembrie 2021 a Judecătoriei Luduș (fila 4).

Memoriul cu motivele de apel a fost depus la data de 21 februarie 2022, prin acesta solicitându-se admiterea apelului, desființarea sentinței apelate și rejudecând cauza, a se dispune condamnarea inculpatului la o pedeapsă orientată peste mediu, și cu aplicarea prevederilor art. 91 Cod penal.

S-a criticat sentința atacată sub aspectul aplicării pedepsei, motivat de faptul că pedeapsa aplicată este mult prea blândă prin raportare la infracțiunea produsă și consecințele acestei infracțiuni asupra persoanei vătămate, în sensul că persoanei vătămate, pe lângă numărul de zile de îngrijiri medicale stabilit prin documentul IML, i s-a pus și viața în primejdie, iar dacă nu se intervenea prompt de către cadrele medicale, exista pericolul iminent de deces.

S-a precizat că inculpatul s-a prevalat de procedura recunoașterii, însă această recunoaștere a venit ulterior vizionării de către acesta a imaginilor de la locul accidentului întrucât, în prealabil, la audierea acestuia în fața organelor de urmărire penală, inculpatul a încercat să se disculpe și să transfere vinovăția în sarcina pietonului.

De asemenea, instanța de fond a reținut în exces înscrisurile în circumstanțiere depuse de către inculpat, în schimb, dispozițiile art. 196 alin. 3 Cod penal arată faptul că, ar fi trebuit

reținută circumstanța agravantă în sarcina inculpatului, respectiv că acesta era șofer profesionist, conducea un microbuz care transporta persoane între localități.

În concluzie, s-a susținut că individualizarea pedepsei este greșită, și în consecința nelegală deoarece, instanța de fond nu a reținut efectele ulterioare ale accidentului, respectiv traumele, durerile pe care partea civilă a fost nevoită să le suporte o lungă perioadă de timp, dureri resimțite și în prezent.

Mai mult decât atât, la acest moment, partea civilă prezintă o invaliditate a membrului superior, în sensul în care nu mai poate ridica brațul astfel cum îl folosea înainte de accident, dar a suferit și vătămări de natură psihică, respectiv depresie și șoc posttraumatic (filele 17-19).

II. Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Luduș la data de 30 decembrie 2021 sub nr. de dosar x/251/2021, partea responsabilă civilmente Societatea Asigurare-Reasigurare C.I. S.A. a declarat apel împotriva Sentinței penale nr. x din data de 21 decembrie 2021 a Judecătoriei Luduș, solicitând admiterea apelului și modificarea sentinței atacate în ceea ce privește latura civilă a cauzei, în sensul acordării dobânzii penalizatoare începând cu a 11-a zi de la comunicarea hotărârii definitive către apelantă.

S-a învederat că despăgubirea pe care asigurătorul RCA o poate acorda nu urmează în totalitate desdăunarea pe care persoana vinovata este obligată să o plătească în conformitate cu principiul reparației integrale a prejudiciului statuat de Codul Civil, ci trebuie să fie în conformitate cu legislația specifică asigurărilor, în concordanță cu principiul specialia generabilis derogant.

S-a arătat că plata dobânzii legale penalizatoare trebuie efectuată începând cu a 11-a zi de la data comunicării unei hotărâri definitive către persoana responsabilă civilmente, având în vedere că partea civilă nu a anunțat în faza amiabilă cu privire la creanța sa, astfel că, în privința dobânzilor/penalităților se aplica prevederile art. 21 alin. 4 din Legea nr. 132/2017.

S-a evidențiat că, în acest sens, s-a pronunțat și ICCJ prin Decizia nr. 983 din data de 22 martie 2018 în dosarul cu nr. 1251/100/2016, prin care a statuat că plata se va efectua în 10 zile de la comunicarea către asigurător a unei hotărâri definitive, avându-se în vedere și faptul că acordarea daunelor morale este un atribut al instanței de judecată și suma devine certă abia la rămânea definitiva a sentinței (fila 2).

La data de 22 februarie 2022 s-au depus note de ședință, prin care s-a cerut ca, în temeiul art. 262 alin. 4 din Legea nr. 85/2014, să se dispună suspendarea judecării prezentei cauze, având în vedere faptul că, prin Sentința nr. x din data de 09 februarie 2022, Tribunalul București a dispus deschiderea procedurii insolvenței societății de Asigurare-Reasigurare C.I. S.A.

Prin Sentința penală nr. x din data de 21 decembrie 2021, pronunțată în dosarul nr. x/251/2021, Judecătoria Luduș a dispus următoarele:

În baza art. 396 alin. 1, 2 și 10 Cod Procedură Penală coroborat cu art. 374 alin. 4 Cod Procedură Penală și art. 61 alin. 4 lit. c) Cod Penal, condamnă pe inculpatul B.M. la pedeapsa amenzii penale în sumă de 5.400 de lei, reprezentată de 180 de zile-amendă la valoarea de 30 lei a unei zile-amendă, pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prevăzută de art. 196 alin. 2 și 3 Cod Penal.

În baza art. 559 alin. 1 Cod Procedură Penală, pune în vedere inculpatului că este obligat să depună recipisa de plată integrală a amenzii la judecătorul delegat cu executarea din cadrul Judecătoriei Luduș, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.

În baza art. 63 alin. 1 Cod Penal, atrage atenția inculpatului că în caz de neexecutare, cu rea-credință, a pedepsei amenzii, în tot sau în parte, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoarea.

În baza art. 397 alin. 1 Cod procedură penală raportat la art. 19 și art. 26 alin. 1 Cod procedură penală, cu aplicarea art. 1349, art. 1357, art. 1381, art. 1385 Cod civil și a Deciziei nr. 1/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și cu referire la art. 320 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, va admite acțiunea civilă exercitată în cauză de partea civilă Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș, și va obliga partea responsabilă civilmente C.I. SA, să plătească acestei părți civile suma totală de 13.103,93 lei reprezentând contravaloarea serviciilor medicale și de spitalizare acordate persoanei vătămate M.V., servicii de care aceasta a beneficiat în cadrul secției UPU-SMURD în data de 09.02.2019 și în cadrul Secției Clinica de Ortopedie și Traumatologie, în perioada 09.02.2019-21.02.2019 conform F.O. nr. 4155/2018, precum și la plata dobânzii legale penalizatoare, aferente acestei sume, calculată de la data externării persoanei vătămate din cadrul Spitalului Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș, și până la plata efectivă a debitului de către partea responsabilă civilmente.

În baza art. 398 raportat la art. 274 alin. 1 Cod Proc. Pen., obligă pe inculpatul B.M. la plata sumei de 1.191,85 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat, din care suma de 891,85 lei în faza de urmărire penală, iar suma de 300 lei în cursul camerei preliminare și al judecății.

Dispune comunicarea copiei prezentei hotărâri, la rămânerea definitivă, Inspectoratului General al Poliției pe raza căruia a fost săvârșită fapta, în vederea anulării permisului, potrivit art. 114 alin. 1 lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002.

Pentru a dispune astfel, instanța de prim grad a reținut următoarele:

În fapt, la data de 09 februarie 2019, în jurul orelor 07:08, pe DN15 E60, în localitatea Cuci, jud. Mureș, inculpatul B.M. a condus microbuzul marca Ford cu nr. de înmatriculare xxx, iar pe fondul neacordării priorității de trecere, a lovit pietonul M.V., care traversa regulamentar drumul public, prin loc special amenajat, marcat și semnalizat corespunzător.

S-a constatat că, în urma accidentului, persoana vătămată a suferit leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare 55-60 de zile de îngrijiri medicale, iar prin leziunile suferite, viața victimei a fost pusă în primejdie.

S-a reținut că starea de fapt mai sus expusă este confirmată de mijloacele de probă administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către inculpat.

În drept, s-a reținut că fapta inculpatului B.M. care în data de 09 februarie 2019, în jurul orelor 07:08, a condus pe DN 15E60 pe raza localității Cuci, jud. Mureș, microbuzul marca „Ford” cu nr. de înmatriculare xxx, iar pe fondul neacordării priorității de trecere, a lovit-o pe persoana vătămată M.V., pieton care traversa regulamentar drumul public prin loc special amenajat, marcat și semnalizat, provocându-i astfel leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare un număr de 55 – 60 de zile de îngrijiri medicale și care i-au pus viața în primejdie, întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prev. și ped. de art. 196 alin. 2 și 3 Cod penal.

La individualizarea judiciară a tratamentului sancționator, s-au avut în vedere prevederile art. 374 alin. 4 raportat la art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, dar și criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute de dispozițiile art. 74 Cod penal.

Cu privire la latura civilă, s-a apreciat că, din probatoriul administrat, în speță sunt întrunite condițiile pentru angajarea răspunderii civile delictuale a inculpatului B.M., precum și faptul sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile contractuale a asigurătorului de răspundere civilă C.I. SA.

În ceea ce o privește pe persoana vătămată M.V., având în vedere declarația reprezentantului convențional al acestuia de la termenul din 02 decembrie 2021, instanța a luat act că persoana vătămată M.V. nu se constituie parte civilă în procesul penal, ci va exercita acțiunea civilă pe cale separată, în fața instanței civile.

Analizând apelurile declarate prin prisma motivelor invocate, a actelor și lucrărilor dosarului nr. x/251/2021, a susținerilor părților și ale procurorului, dar și din oficiu, în limitele prevăzute de lege, instanța de control judiciar a constatat următoarele:

I. În ceea ce privește apelul persoanei vătămate M.V., arătăm că este fondat pentru următoarele motive:

Raportat la starea de fapt, reținem în acord cu instanța de prim grad, faptul că la data de 09 februarie 2019, în jurul orelor 07:08, pe DN15 E60, în localitatea Cuci, jud. Mureș, inculpatul B.M. a condus microbuzul marca Ford cu nr. de înmatriculare xxx, iar pe fondul neacordării priorității de trecere, a lovit pietonul M.V., care traversa regulamentar drumul public, prin loc special amenajat, marcat și semnalizat corespunzător.

În urma evenimentului rutier a rezultat vătămarea corporală a persoanei vătămate M.V., care a suferit leziuni traumatice ce au necesitat pentru vindecare 55-60 de zile de îngrijiri medicale, iar prin leziunile suferite, viața victimei a fost pusă în primejdie.

Inculpatul B.M. a fost condamnat la pedeapsa amenzii penale în valoare de 5.400 de lei, reprezentată de 180 de zile-amendă la valoarea de 30 lei a unei zile-amendă, pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prevăzută de art. 196 alin. 2 și 3 Cod Penal.

Referitor la cererea de reindividualizare a pedepsei aplicate inculpatului, s-a constatat că legiuitorul a prevăzut pedepse alternative pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă, respectiv închisoarea și amenda penală, iar conform art. 74 alin. 2 Cod penal, la alegerea naturii pedepsei se au în vedere aceleași criterii de individualizare a pedepsei precum în cazul alegerii duratei sau cuantumului acesteia, și anume cele prevăzute de art. 74 alin. 1 Cod penal.

Astfel, analizând împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, s-a constatat că inculpatul nu a respectat prevederile art. 135 lit. h din H. G. 1391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a OUG nr. 195/2002, respectiv nu a acordat prioritate de trecere pietonului care traversa drumul public prin locul special amenajat, marcat și semnalizat corespunzător.

Prin nerespectarea obligației indicate mai sus, inculpatul l-a accidentat pe pietonul M.V., producându-i leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare un număr de 55-60 de zile de îngrijiri medicale și care, totodată, i-au pus în pericol viața (potrivit Avizului cu numărul xxx/2020/08.01.2021 emis de Comisia Superioară Medico Legală din cadrul Institutului Național de Medicină Legală „Mina Minovici” București – fila 44 d. u. p.).

Prin urmare, s-a apreciat că circumstanțele reale ale faptei, respectiv locul unde s-a produs aceasta – trecerea de pietoni –, de altfel o zona care ar trebui să reprezinte un loc sigur pentru pietoni, leziunile suferite de persoana vătămată, faptul că acesteia i-a fost pusă viața în primejdie, impactul asupra sănătății fizice, cât și psihice, pe care un astfel de eveniment îl are în viața unei persoane vârstnice, nu permit stabilirea unei pedepse cu amenda penală, ci fac necesară alegerea unei pedepse mai severe.

Ținând cont de toate aceste aspecte, s-a arătat că este necesară o reacție fermă din partea organelor judiciare, în așa fel încât să se prevină și să se descurajeze săvârșirea unor astfel de infracțiuni, așadar vom stabili o pedeapsă privativă de libertate, respectiv închisoarea, a cărei durată va fi de 6 luni, cu 2 luni mai mare decât minimumul special la care se ajunge în urma aplicării algoritmului de reducere prevăzut de art. 396 alin. 10 Cod procedură penală.

Pe de altă parte, s-a reținut că inculpatul deține circumstanțe personale ce îi sunt favorabile, în sensul că, este integrat în societate, a avut o atitudine procesuală adecvată, de colaborare și de recunoaștere, nu are antecedente penale, acest incident nefericit fiind un caz izolat din viața sa, este șofer profesionist și își câștigă mijloacele de existență în mod licit.

În acord cu aceste circumstanțe atât reale, referitoare la fapta comisă, cât și personale, referitoare la persoana inculpatului, s-a apreciat că sunt îndeplinite în mod cumulativ condițiile prevăzute de art. 83 Cod penal, în baza cărora se poate dispune amânarea aplicării pedepsei, cât și faptul că, raportat la circumstanțele speței, nu este oportună aplicarea pedepsei, posibilitățile de îndreptare ale inculpatului fiind evidente.

Cu toate acestea, pe lângă măsurile de supraveghere prevăzute de art. 85 alin. 1 Cod penal, care necesită a fi dispuse în mod imperativ pe durata termenului de supraveghere, considerăm că este oportun a se dispune și obligația prevăzută la art. 85 alin. 2 lit. g Cod penal, respectiv obligația de a nu conduce niciun fel de autovehicul pentru care este necesară deținerea permisului de conducere categoria A, B, C și D întrucât, raportat la natura infracțiunii comise de inculpat, ce are ca premisă nerespectarea regulilor de circulație, cât și raportat la vârsta înaintată a inculpatului, este indicat ca acesta să nu mai conducă autoturisme pe perioada termenului de supraveghere, pentru a fi protejați participanții la traficul rutier și pietonal.

Având în vedere cele anterior expuse, apelul declarat de persoana vătămată M.V. împotriva Sentinței penale nr. x din data de 21 decembrie 2021, pronunțată în dosarul nr. x/251/2021 de Judecătoria Luduș, a fost admis în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, cu consecința desființării în parte a hotărârii atacate, urmând ca în rejudecare să se dispună în sensul celor anterior precizate.

II. În ceea ce privește apelul părții responsabile civilmente Asigurare-Reasigurare C.I. S. A., constatăm următoarele:

Referitor la cererea de suspendare a judecății cauzei întrucât s-a dispus deschiderea procedurii insolvenței față de Asigurare-Reasigurare C.I. S. A., s-a reținut că se solicită suspendarea laturii civile a cauzei, care vizează pretențiile formulate de partea civilă Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș.

În primul, arătăm că, potrivit art. 75 alin. 2 lit. a din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență „nu sunt supuse suspendării de drept căile de atac promovate de debitor împotriva acțiunilor unui/unor creditor/creditori începute înaintea deschiderii procedurii și nici acțiunile civile din procesele penale îndreptate împotriva debitorului.”

Astfel, s-a arătat că nu se impune suspendarea de drept a acțiunii civile din procesul penal, acțiune formulată de partea civilă Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș, în calitate de creditor, și îndreptată împotriva părții responsabile civilmente Asigurare-Reasigurare C.I. S. A., în calitate de debitor.

Cu toate acestea, opinăm că dispozițiile art. 75 alin. 2 din Legea 85/2014, nu sunt aplicabile cauzei pendinte în condițiile în care acțiunea civilă în cadrul unui proces penal, potrivit art. 19 alin. 4 Cod procedură penală, se soluționează după normele procedural penale, iar cazurile de suspendare a judecății sunt expres și limitativ prevăzute și printre acestea nu se regăsește motivul invocat, respectiv deschiderea procedurii falimentului față de partea responsabilă civilmente care nu suspendă acțiunea civilă exercitată în procesul penal.

Mai mult, dispozițiile art. 262 alin. 4 din Legea nr. 85/2014, în baza cărora partea responsabilă civilmente și-a formulat cererea de suspendare, nu sunt derogatorii de la principiile înscrise în art. 75 alin. 2 lit. a din aceeași lege și nu sunt aplicabile cauzei întrucât vizează creanțele certe, lichide și exigibile, și modul în care acestea vor fi valorificate, și anume pe calea executării silite sau pe calea administrativă – prin procedura falimentului -, însă s-a subliniat că pretențiile formulate de partea civilă Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș vor primi caracter cert, lichid și exigibil doar la momentul rămânerii definitive a hotărârii prin care se va soluționa acțiunea civilă din prezentul dosar penal.

Referitor la solicitarea de a se acorda dobânzii penalizatoare începând cu a 11-a zi de la comunicarea hotărârii definitive către partea responsabilă civilmente, arătăm că obligarea

părții responsabile civilmente și la plata dobânzilor legale reprezintă o soluție legală și temeinică, în condițiile în care, aflându-ne pe tărâmul răspunderii civile delictuale, dispozițiile art. 1385 Cod civil stabilesc principiul reparării integrale a prejudiciului.

Prejudiciul integral cuprinde atât paguba efectiv creată, adică cheltuielile de spitalizare (damnam emergent) cât și beneficiul nerealizat, adică folosul de care partea civilă a fost lipsită (lucram cessans), reprezentat de dobânda legală.

Din moment ce este evident că, în baza art. 1530 Cod civil care reglementează daunele interese și art. 2 din O.G. nr. 13/2011, inculpatul datorează dobândă legală remuneratorie spitalului, asigurătorul trebuie să achite și suma solicitată cu acest titlu, obligația sa izvorând din art. 10 și 11 din Legea nr. 132/2017.

Potrivit art. 1535 alin. 1 Cod civil, „în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până la momentul plății în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu.”

În speță, scadența la care se referă textul legal precizat este data externării victimei (21 februarie 2021), iar raportat la prevederile art. 1523 alin. 2 lit. e Cod civil, debitorul (partea responsabilă civilmente) se află de drept în întârziere, dispozițiile art. 1522 alin. 1 Cod civil privind punerea în întârziere a debitorului, sunt aplicabile doar răspunderii civile contractuale.

Prin urmare, având în vedere că de la data scadenței, partea responsabilă civilmente, care este debitorul obligației de plată a cheltuielilor de spitalizare ale victimei, nu a achitat aceste cheltuieli, în mod corect s-a reținut de prima instanță că aceasta datorează și dobânda legală.

S-a subliniat că, pentru obligațiile ce se nasc din săvârșirea unei fapte ilicite extracontractuale, debitorul se află de drept în întârziere, conform dispozițiilor art. 1523 alin. 2 lit. e) Cod civil și prin urmare, creditorul are dreptul la daune moratorii (în speță, dobânda legală), de la data producerii prejudiciului și până în momentul plății, în cuantumul prevăzut de lege.

Așadar, dobânda nu se calculează începând cu a 11-a zi de la data comunicării hotărâri definitive, ci de la data producerii prejudiciului, și anume data externării, respectiv 21 februarie 2021.

În lumina celor expuse anterior, vom respinge cererea de suspendare a judecării cauzei formulată de apelanta-parte responsabilă civilmente Societatea de Asigurare-Reasigurare C.I. S. A., prin lichidator judiciar CITR filiala Cluj SPRL.

În temeiul art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, vom respinge ca nefondat apelul declarat de partea responsabilă civilmente Societatea de Asigurare-Reasigurare C.I. S. A., prin lichidator judiciar CITR filiala Cluj SPRL, împotriva Sentinței penale nr. x din data de 21 decembrie 2021, pronunțată în dosarul nr. x/251/2021 de Judecătoria Luduș.

2. Folosirea fără drept a creditului societății. Delapidare. Distincție.

- art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată;
- art. 295 C. pen.

“Creditul de care se bucură societatea”, în sensul art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată, înseamnă activul licit al patrimonial entității juridice. Acțiunea de “folosire”, propagată de acest text legat, are un înțeles mult mai cuprinzător decât cel prevăzut de art. 215¹ alin. 1 C. pen. din 1969 (art. 295 C. pen. actual) și include orice act prin care se utilizează, se trage un folos ori se profită de activul social, inclusiv acte de

traficare a acestui activ. Totodată, infracțiunea incriminată de art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată protejează funcționarea legală a societăților comerciale, așa încât legiuitorul nu atașează conținutului obiectiv al acestei fapte producerea vreunei pagube.

***Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie,
Decizia penală nr. 275/A/13 mai 2022***

Asupra căilor de atac de față,

1. Prezentarea sesizărilor. Prin cererile înregistrate la această instanță sub nr. x/102/2013/22 februarie 2021, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Serviciul Teritorial X și inculpații V.M., N.C.Ș., B.M., C.L., B.M.L., S.I. și C.C.T. au declarat apel împotriva sentinței penale nr. x/27 octombrie 2020 pronunțate de Tribunalul Mureș în dosarul nr. x/102/2013.

1.1. Procurorul, în motivarea apelului, a criticat sentința primei instanțe atât sub aspectul legalității cât și sub aspectul temeiniciei acesteia.

Sub aspectul legalității, criticile parchetului au vizat următoarele aspecte:

a) omisiunea instanței de prim grad de a reține aplicabilitatea art. 5 din noul C. pen. la încadrarea juridică a faptelor pentru care au fost condamnați inculpații, respectiv în raport cu dispozițiile art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 și art. 41 alin. 2 vechiul C. pen., în privința inculpaților V.M., C.L., S.I., B.M., B.M.L. și C.C.T. și a dispozițiilor art. 215¹ alin. 1 și 2 și art. 41 alin. 2 vechiul C. pen. în privința inculpaților V.M., S.I., N.C. și C.C.T.;

b) reținerea eronată a aplicabilității dispozițiilor art. 5 noul C. pen., în raport de art. 86¹ din vechiul C. pen., în privința inculpaților V.M., C.L., S.I., B.M., B.M.L. și C.C.T.;

c) reținerea greșită a dispozițiilor art. 86³ din Codul de procedură penală, în locul vechiului C. pen., în privința inculpaților V.M., C.L., S.I., B.M., B.M.L. și C.C.T.;

d) reținerea dispozițiilor art. 76 alin. 1 lit. c din vechiul C. pen., în loc de art. 76 alin. 1 lit. d din vechiul C. pen. drept temei al efectelor circumstanțelor atenuante pentru infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 și art. 41 alin. 2 vechiul C. pen., în raport cu inculpații V.M., C.L. și S.I.;

e) reținerea dispozițiilor art. 76 alin. 1 lit. a din Vechiul C. pen., în loc de art. 76 alin. 1 lit. b din vechiul C. pen., drept temei al efectelor circumstanțelor atenuante pentru infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 215¹ alin. 1 și 2 și art. 41 alin. 2 vechiul C. pen. în raport cu inculpatul V.M.;

f) omisiunea reținerii incidenței dispozițiilor art. 15 din OUG nr. 78/2016 în privința inculpatei C.L.;

g) omisiunea instanței de a indica persoana de la care urmează să fie confiscată suma de 132.105 lei, reprezentând diferența dintre suma de 914.000 lei virată de SC R. și suma de 781.8995 lei virată de către Mănăstirea X..

Sub aspectul temeiniciei parchetul a criticat soluția de achitare a inculpaților V.M., N.C.Ș., B.M. și C.C.T. în privința infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzute de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 și art. 5 noul C. pen., susținând că probele administrate în cauză contravin unei asemenea soluții și demonstrează dincolo de orice îndoială rezonabilă atât existența acestei fapte penale, cât și săvârșirea ei de către cei patru inculpați cu forma de vinovăție prevăzută de lege.

1.2. Inculpatul V.M. a solicitat în principal achitarea sa de sub acuza comiterii infracțiunii de spălare de bani, conform art. 16 alin. 1 lit. b C. pr. pen., iar în privința infracțiunii de delapidare, aplicarea dispozițiilor art. 308 raportat la art. 295 cu reținerea art.

35 din noul C. pen., ca fiind legea penală mai favorabilă și pronunțarea unei soluții de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei.

În subsidiar, în ipoteza în care instanța de al doilea grad ar ajunge la concluzia că se impune condamnarea sa pentru infracțiunile de delapidare și spălare de bani, a solicitat ca în urma aplicării dispozițiilor noului C. pen. ca fiind legea penală mai favorabilă inculpatului, să stabilească pedepse orientate spre minimul special obținut în urma reducerii cu o treime a limitelor de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii, în modalitatea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei rezultante.

În motivarea acestor cereri, inculpatul în esență a arătat că, de vreme ce este autorul infracțiunii predicat (delapidare), nu poate fi și autor al infracțiunii de spălare de bani în modalitatea alternativă de comitere proprie literei c), întrucât acesta ar implica tragerea sa la răspunderea penală de două ori pentru săvârșirea aceluiași fapt, iar în privința acuzației aferente faptei de spălare de bani în modalitatea prevăzută de art. 29 lit. a din Legea nr. 353/2002, a susținut că nu este întrunită latura obiectivă a acestei infracțiuni, de vreme ce operațiunea de transfer a sumelor de bani face parte din conținutul constitutiv al infracțiunii de delapidare.

Astfel, a susținut că singura infracțiune pentru care s-ar putea pronunța o eventuală soluție de condamnare este infracțiunea de delapidare, însă în privința acestei fapte își găsesc aplicabilitatea atât dispozițiile referitoare la renunțarea aplicării pedepsei, cât și cele vizând amânarea aplicării pedepsei, solicitând instanței de al doilea grad ca în rezolvarea acțiunii penale, să se orienteze spre una dintre aceste două soluții.

1.3. Inculpatul N.C.Ș., prin calea de atac formulată, a solicitat, în principal, desființarea sentinței penale apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de prim grad, invocând faptul că hotărârea nu a fost motivată cu respectarea exigențelor prevăzute de art. 403 Cod de procedură penală, necuprinzând analiza probelor administrate și nici a motivelor care au stat la baza pronunțării soluției.

Sub aspectul temeiniciei, inculpatul a criticat temeiul de achitare reținut de instanța de prim grad în privința infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, dar și soluția de condamnare pronunțată în privința infracțiunii de spălare de bani prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002.

Astfel, a susținut că în cauza dedusă judecării, în raport și cu argumentele instanței de prim grad, în privința infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat sunt incidente dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.pr. pen. de vreme ce activitatea infracțională de care este acuzat nu întrunește elementul material al laturii obiective a acestei infracțiuni și nu dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. c C.pr.pen reținute de tribunal, care vizează ipoteza în care nu există probe că inculpatul a săvârșit infracțiunea.

În ceea ce privește fapta de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, inculpatul și-a argumentat solicitarea de achitare pe considerentul că avea convingerea fermă că banii de a căror transferare și folosire este acuzat nu provin din săvârșirea unei fapte ilicite, mai ales în contextul în care această activitate de transfer din conturile R. în conturile Mănăstirii X din Oradea a fost efectuată în interesul societății și nu în dauna acesteia.

1.4. Inculpata B.M. a criticat hotărârea pronunțată de Tribunalul Mureș, atât sub aspectul legalității, cât și sub aspectul temeiniciei acesteia.

Din perspectiva legalității, inculpata a susținut că sentința atacată este lovită de nulitate, pe de o parte, urmare a faptului că i-a fost încălcat dreptul la apărare, având în vedere că la momentul dezbaterii fondului cauzei apărătorului inculpatei nu i s-a dat posibilitatea de a completa tezele apărării, iar pe de altă parte, urmare a faptului că hotărârea nu a fost motivată cu respectarea exigențelor prevăzute de art. 403 Cod de procedură penală, necuprinzând

analiza probelor administrate și nici a motivelor care au stat la baza pronunțării soluției. Astfel, a solicitat în principal, desființarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Din perspectiva temeiniciei, criticile inculpatei au fost îndreptate împotriva soluției de condamnare pronunțate de instanța de prim grad în privința infracțiunii de spălare de bani prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, solicitând sub acest aspect achitarea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a și c C.pr.pen.

În ceea ce privește infracțiunea de spălare de bani în forma reglementată de art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002, a arătat că sunt incidente dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b C.pr. pen., în contextul în care fapta a fost dezincriminată prin decizia nr. 418/2018 a Curții Constituționale.

Referitor la fapta de spălare de bani în forma reglementată de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, inculpata a arătat că nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate ale acestei infracțiuni de vreme ce disimularea sau ascunderea originii ilicite a banilor nu s-a realizat prin actul de transfer subsecvent ci prin sponsorizarea efectivă, iar pentru existența unor asemenea fapte trebuiau întocmite acte de cumpărare de bunuri, ceea ce nu s-a întâmplat în cauza de față.

În altă ordine de idei, a subliniat faptul că probațiunea administrată în cauză confirmă faptul că inculpatul N. a săvârșit singur și fără știința inculpatei B.M., întreaga activitate materială, astfel încât și din această perspectivă se impune achitarea în temeiul art. 16 alin. 1 lit. c C.pr.pen.

1.5. Inculpata C.L. a criticat temeinicia sentinței penale apelate, sub aspectul modului de soluționare a acțiunii penale puse în mișcare împotriva sa, susținând că fapta de spălare de bani, în formă continuată, pentru care a fost deferită justiției nu există, sens în care se impune pronunțarea unei soluții de achitare în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a C.pr.pen.

În subsidiar, a solicitat reindividualizarea tratamentului sancționator stabilit de instanța de prim grad, prin aplicarea unei pedepse orientate spre minimul prevăzut de lege, în urma reținerii cauzei de reducere ce rezultă din aplicarea prevederilor art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală.

În motivare, în primul rând a arătat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de spălare de bani prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, de vreme ce inculpata nu a fost trimisă în judecată pentru efectuarea de operațiuni de transfer a unor sume de bani, ci doar pentru pretinsa dobândire, retragere, colectare și depunere a sumelor la casieria societății, activitate care în mod aparent se circumscrie dispozițiilor art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002.

În al doilea rând, a susținut că infracțiunea de spălare de bani nu poate fi reținută cu referire la infracțiunea de delapidare reclamată ca fiind comisă de inculpatul V.M., ca infracțiune predicat, de vreme ce inculpatul nu și-a însușit nici o sumă de bani, iar simplul transfer de bani între S.C. R. S.A. și Mănăstirea X. nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de delapidare. Prin urmare, nefiind îndeplinită situația premisă nici infracțiunea de spălare de bani nu există.

1.6. Inculpata B.M.L., prin apelul declarat, a solicitat în principal trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, motivat de faptul că hotărârea pronunțată în cauză este nelegală, de vreme ce nu cuprinde motive proprii ale primei instanțe, judecătorul fondului limitându-se la a copia aproape integral conținutul rechizitoriului, aspect care denotă o lipsă a motivării și o încălcare a dispozițiilor art. 6 din CEDO.

În secundar, a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea de spălare de bani în formă continuată în complicitate la infracțiunea de folosire cu rea credință a creditului societății, prev. de art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 și pronunțarea unei soluții de achitare în privința acestei fapte în baza art. 16 alin. 1 lit. b C. pr. pen., susținând că din moment ce banii depuși la casieria sucursalei nu proveneau din activități ilicite, nu avea

cum să săvârșească infracțiunea de spălare de bani, ci eventual infracțiunea de complicitate la folosirea cu rea credință a creditului societății, iar raportat la solicitarea de achitare de sub această acuză, a arătat că aceasta se impune, întrucât fapta nu a fost săvârșită cu forma de vinovăție prevăzută de lege.

În terțiar, în situația respingerii cererii de schimbare a încadrării juridice, a solicitat achitarea sa de sub acuza comiterii infracțiunii de spălare de bani, conform art. 16 alin. 1 lit. b C. pr. pen., arătând pe de o parte că fapta săvârșită de unii angajați ai R. deși se situează la limita legalității nu este infracțiune, întrucât nu a fost decât o strategie de a-și crește profitul, strategie cunoscută în domeniul farmaceutic, iar pe de altă parte că fapta de a colecta, primi și de a depune bani proveniți dintr-o sponsorizare fictivă (pentru care a fost trimisă în judecată) nu este prevăzută de legea penală, de vreme ce această sponsorizare fictivă nu poate fi echivalată cu o infracțiune.

În altă ordine de idei, a subliniat faptul că infracțiunea de spălare de bani nu poate fi reținută cu referire la infracțiunea de delapidare ca infracțiune predicat, de vreme ce sumele de bani transferate nu provin din săvârșirea vreunei infracțiuni de delapidare, ci provin din profiturile rezultate din activitățile licite desfășurate de R., iar simplul transfer de bani între S.C. R. S.A. și Mănăstirea X. nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de delapidare. Prin urmare, nefiind îndeplinită situația premisă, nici infracțiunea de spălare de bani nu există.

În mod cu totul subsidiar, a solicitat aplicarea unei pedepse îndreptate spre minimumul special, cu reținerea dispozițiilor art. 74 lit. a) din vechiul C. pen., în contextul în care o persoană bine integrată în societate și se află la prima confluență cu legea penală.

1.7. Inculpatul S.I. a criticat legalitatea și temeinicia sentinței pronunțate de instanța de prim grad.

Critica de nelegalitate invocată a vizat, pe de o parte, lipsa motivării sentinței primei instanțe, inculpatul susținând sub acest aspect că instanța de prim grad a preluat integral și *ad literam* cele reținute în actul de sesizare al instanței, fără a prezenta argumentele proprii și fără a analiza apărările inculpaților și probele administrate în cauză, context în care instanța de control judiciar nu poate identifica limitele investiției sale, iar pe de altă parte, omisiunea tribunalului de a reține la încadrarea juridică a faptelor pentru care a fost condamnat inculpatul a dispozițiilor art. 5 din noul C. pen..

În ceea ce privește netemeinicia hotărârii suspuse analizei, inculpatul S.I., cu titlu preliminar, a arătat că prin actul de sesizare nu a fost reținută în sarcina sa fapta prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, fiind trimis în judecată doar sub aspectul pretensei comiterii a infracțiunii incriminate de art. 29 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 656/2002, reținându-se în sarcina sa că a dobândit o sumă de bani în vederea acoperirii avansurilor de trezorerie acordate și nedecontate.

Referitor la infracțiunea de spălare de bani în forma continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 656/2002, inculpatul a solicitat pronunțarea unei soluții de achitare, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b C. pr. pen., susținând că de vreme ce este autorul infracțiunii predicat (delapidare) nu poate fi și autor al infracțiunii de spălare de bani în modalitatea alternativă de comitere proprie literei c), întrucât acesta ar implica tragerea sa la răspunderea penală de două ori pentru săvârșirea acelorași fapte.

În ceea ce privește infracțiunea de delapidare în formă continuată, prevăzută de art. 215¹ alin. 1 C. pen., a solicitat, în principal, pronunțarea unei soluții de achitare, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b C.pr. pen., susținând că din probatoriul administrat în cauză și din modalitatea de descriere a faptei reclamate, rezultă că nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni, iar întreg mecanismul infracțional este de fapt o schemă financiară adoptată și cunoscută de conducerea R. pentru a acoperi avansurile de trezorerie acordate și nedecontate, fiind efectuată chiar în interesul persoanei vătămate.

În subsidiar, a solicitat aplicarea în privința acestei infracțiuni sancțiunea administrativă a amenzii, conform art. 74¹ alin. 2 teza a II-a din vechiul C. pen., cât timp el a reparat prejudiciul care i s-a pus în sarcină prin rechizitoriu.

1.8. Inculpatul C.C.T., în motivarea apelului, a criticat legalitatea și temeinicia sentinței penale atacate. În dimensiunea legalității, inculpatul a denunțat motivarea sentinței primei instanțe, despre care a susținut că este lacunară, contradictorie și insuficientă, judecătorul fondului preluând integral argumentele acușării.

Din perspectiva temeiniciei, inculpatul a solicitat pronunțarea unei soluții de achitare în privința infracțiunii de delapidare, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. c C.pr. pen., susținând că nu poate fi subiectul activ al acestei infracțiuni de vreme ce nu are calitatea de administrator sau gestionar al patrimoniului societății și nici nu a efectuat transferurile de bani imputate.

În privința participației improprie la infracțiunea de spălare de bani, în principal a solicitat achitarea în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b C.pr.pen., susținând că fapta pretins comisă nu este prevăzută de legea penală, în contextul în care, pe de o parte sumele transferate nu proveneau din săvârșirea unei fapte ilicite, iar pe de altă parte, nu el a efectuat transferul acestor sume, iar în subsidiar, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. c C.pr.pen., având în vedere că materialul probator administrat în cauză nu relevă vreo implicare a sa în comiterea acestei fapte.

Analizând apelurile pendinte, prin prisma materialului dosarului nr. 5873/102/2013 al Tribunalului Mureș, a motivelor invocate, a probelor administrate în al doilea grad, a susținerilor și concluziilor reprezentantului Ministerului Public, ale inculpaților și persoanei vătămate S.C. R. S.A., precum și din oficiu, în limitele efectului devolutiv, Curtea reține următoarele:

2. Prezentarea hotărârii atacate. Prin sentința penală nr. x/27 octombrie 2020, Tribunalul Mureș:

-în baza art.396 alin.1, 2 și 10 Cod procedură penală, l-a condamnat pe inculpatul V.M. la pedeapsa principală de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani, în formă continuată faptă prevăzută și pedepsită de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a), raportat la art. 76 alin. 1 lit. c Cod pena l(1968), art. 41 alin. 2 C. pen., și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

-în baza art.396 alin.1, 2 și 10 Cod procedură penală, l-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa principală de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată, faptă prevăzută și pedepsită de art. 215 ind. 1 alin. 1 și 2 C. pen., cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a), raportat la art. 76 alin. 1 lit. a C. pen. (1968), art. 41 alin. 2 C. pen., și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

-în baza art.396 alin.1 și 5, art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, l-a achitat inculpatul V.M., de sub acuza comiterii infracțiunii de constituirea unui grup infracțional organizat, faptă prevăzută și pedepsită de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 din noul C. pen..

-în baza art. 33 lit. a, art. 34 lit. b C. pen. (1968), a contopit pedepsele stabilite în cea mai grea de 3 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii pe o durată de un an a drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 71 alin. 1 C. pen. (1968), a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. (1968) (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 86 ind. 1 C. pen.(1968), cu referire la art. 5 alin. 1 din Noul C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei aplicate sub supraveghere, pe durata termenului de încercare de 5 ani.

-conform art. 86 ind. 3 cod procedură penală, pe durata termenului de încercare a impus inculpatului următoarelor măsuri de supraveghere.

- Să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui,
- Să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea,
- Să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă,
- Să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență.

-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 86 ind. 4 C. pen. (1968), referitoare la cazurile de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

-în baza art. 71 alin. 5 C. pen. (1968), pe durata termenului de încercare, a suspendat executarea pedepsei accesorii.

-în baza art.396 alin.1, 2 și 10 Cod procedură penală, a condamnat-o pe inculpata C.L. la pedeapsa principală de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani, în formă continuată faptă prevăzută și pedepsită de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a), raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C. pen. (1968), art. 41 alin. 2 C. pen., și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 71 alin. 1 C. pen.(1968), a aplicat inculpatei pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. (1968) (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 86 ind. 1 C. pen. (1968), cu referire la art. 5 alin. 1 din Noul C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei aplicate sub supraveghere, pe durata termenului de încercare de 3 ani.

-conform art. 86 ind. 3 cod procedură penală, pe durata termenului de încercare a dispus ca inculpata să se supună următoarelor măsuri de supraveghere.

- Să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea,
- Să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea,
- Să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă,
- Să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență.

-a atras atenția inculpatei asupra prevederilor art. 86 ind. 4 C. pen.(1968), referitoare la cazurile de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

-în baza art. 71 alin. 5 C. pen. (1968), pe durata termenului de încercare, suspendă executarea pedepsei accesorii.

-în baza art.396 alin.1, 2 și 10 Cod procedură penală, l-a condamnat pe inculpatul S.I. la pedeapsa principală de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani, în

formă continuată faptă prevăzută și pedepsită de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a), raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C. pen. (1968), art. 41 alin. 2 C. pen., și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

-în baza art.396 alin. 1, 2 și 10 Cod procedură penală, l-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa principală de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare, în formă continuată, faptă prevăzută și pedepsită de art. 215 ind. 1 alin. 1 C. pen., cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a), raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C. pen. (1968), art. 41 alin. 2 C. pen., și art. 74 ind. 1 C. pen., la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

-în baza art. 33 lit. a, art. 34 lit. b C. pen. (1968), a contopit pedepsele stabilite în aceea mai grea de 9 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii pe o durată de un an a drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 71 alin. 1 C. pen. (1968), a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. (1968) (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 86 ind. 1 C. pen. (1968), cu referire la art. 5 alin. 1 din Noul C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei aplicate sub supraveghere, pe durata termenului de încercare de 3 ani.

-conform art. 86 ind. 3 cod procedură penală, pe durata termenului de încercare, a dispus ca inculpatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere.

- Să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui,
- Să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea,
- Să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă,
- Să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență.

-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 86 ind. 4 C. pen. (1968), referitoare la cazurile de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

-în baza art. 71 alin. 5 C. pen.(1968), pe durata termenului de încercare, a suspendat executarea pedepsei accesorii.

-în baza art.396 alin. 1, 2 Cod procedură penală, l-a condamnat pe inculpatul N.C.Ș. la pedeapsa principală de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani, în formă continuată faptă prevăzută și pedepsită de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a), raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C. pen. (1968), art. 41 alin. 2 C. pen., și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art.396 alin.1 și 5, art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, l-a achitat pe inculpatul N.C. Ș. de sub acuza comiterii infracțiunii de constituirea unui grup infracțional organizat, faptă prevăzută și pedepsită de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 din noul C. pen..

-în baza art. 71 alin. 1 C. pen. (1968), a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. (1968) (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 86 ind. 1 C. pen. (1968), cu referire la art. 5 alin. 1 din Noul C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei aplicate sub supraveghere, pe durata termenului de încercare de 4 ani.

-conform art. 86 ind. 3 cod procedură penală, pe durata termenului de încercare, a dispus ca inculpatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere.

- Să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui,
- Să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea,
- Să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă,
- Să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență.

-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 86 ind. 4 C. pen.(1968), referitoare la cazurile de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

-în baza art. 71 alin. 5 C. pen. (1968), pe durata termenului de încercare, a suspendat executarea pedepsei accesorii.

-în baza art.396 alin. 1, 2 Cod procedură penală, a condamnat-o pe inculpata BĂDILA MARIA la pedeapsa principală de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani, în formă continuată faptă prevăzută și pedepsită de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a), raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C. pen. (1968), art. 41 alin. 2 C. pen., și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art.396 alin.1 și 5, art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, a achitat-o pe inculpata B.M. de sub acuza comiterii infracțiunii de constituirea unui grup infracțional organizat, faptă prevăzută și pedepsită de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 din noul C. pen..

-în baza art. 71 alin. 1 C. pen. (1968), a aplicat inculpatei pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. (1968) (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 86 ind. 1 C. pen. (1968), cu referire la art. 5 alin. 1 din Noul C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei aplicate sub supraveghere, pe durata termenului de încercare de 4 ani.

-conform art. 86 ind. 3 cod procedură penală, pe durata termenului de încercare, a dispus ca inculpata să se supună următoarelor măsuri de supraveghere.

- Să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui,
- Să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea,
- Să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă,
- Să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență.

-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 86 ind. 4 C. pen.(1968), referitoare la cazurile de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

-în baza art. 71 alin. 5 C. pen.(1968), pe durata termenului de încercare, a suspendat executarea pedepsei accesorii.

-în baza art.396 alin. 1, 2 Cod procedură penală, a condamnat-o pe inculpata B.M.L. la pedeapsa principală de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani, în formă continuată faptă prevăzută și pedepsită de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a), raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C. pen. (1968), art. 41 alin. 2 C. pen., și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 71 alin. 1 C. pen. (1968), a aplicat inculpatei pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. (1968) (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 86 ind. 1 C. pen.(1968), cu referire la art. 5 alin. 1 din Noul C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei aplicate sub supraveghere, pe durata termenului de încercare de 4 ani.

-conform art. 86 ind. 3 cod procedură penală, pe durata termenului de încercare, a dispus ca inculpata să se supună următoarelor măsuri de supraveghere.

- Să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui,
- Să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea,
- Să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă,
- Să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență.

-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 86 ind. 4 C. pen.(1968), referitoare la cazurile de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

-în baza art. 71 alin. 5 C. pen. (1968), pe durata termenului de încercare, a suspendat executarea pedepsei accesorii.

-în baza art.396 alin. 1, 2 Cod procedură penală, l-a condamnat pe inculpatul C.C.T. la pedeapsa principală de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de participare improprie la spălare de bani, în formă continuată faptă prevăzută și pedepsită de art. 31 alin. 2 vechiul C. pen., raportat la art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a), raportat la art. 76 alin. 1 lit. c C. pen. (1968), art. 41 alin. 2 C. pen., și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art.396 alin.1, 2 Cod procedură penală, l-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa principală de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare, în formă continuată, faptă prevăzută și pedepsită de art. 215 ind. 1 alin. 1 C. pen., cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a), raportat la art. 76 alin. 1 lit. d C. pen. (1968), art. 41 alin. 2 C. pen., și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art.396 alin.1 și 5, art. 16 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, l-a achitat pe inculpatul C.C.T. de sub acuza comiterii infracțiunii de constituirea unui grup infracțional organizat, faptă prevăzută și pedepsită de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 din noul C. pen..

-în baza art. 33 lit. a, art. 34 lit. b Cod pena l(1968), a contopit pedepsele stabilite în cea mai grea de 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii pe o durată de un an a drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. din 1968 (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 71 alin. 1 C. pen. (1968), a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. (1968) (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

-în baza art. 86 ind. 1 C. pen. (1968), cu referire la art. 5 alin. 1 din Noul C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei aplicate sub supraveghere, pe durata termenului de încercare de 4 ani.

-conform art. 86 ind. 3 cod procedură penală, pe durata termenului de încercare, a dispus ca inculpatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere.

- Să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui,
- Să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea,
- Să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă,
- Să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență.

-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 86 ind. 4 C. pen.(1968), referitoare la cazurile de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

-în baza art. 71 alin. 5 C. pen. (1968), pe durata termenului de încercare, a suspendat executarea pedepsei accesorii.

-în baza art. 25 cod procedură penală, raportat la art. 256 cod procedură penală, a dispus restabilirea situației anterioare, prin desființarea înscrisurilor constând în contractele de sponsorizare și a ordinelor de plată indicate în rechizitoriu.

-a dispus confiscare sumei de 132.105 lei, conform art. 33 din Legea nr. 656/2002 raportat la art. 118 alin. 1 lit. e vechiul C. pen., suma reprezentând diferența dintre suma de 914.000 lei virată de SC R. și suma de 781.895 lei virată de către Mănăstirea X..

-a constatat că SC R. SA nu a formulat pretenții civile în cauză.

-în baza art. 274 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, i-a obligat pe inculpați la plata a câte 1250 lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, aferente fazei de judecată și urmăririi penale.

Pentru pronunțarea acestei soluții, prima instanță a reținut, în esență, că *în fapt*, în perioada 19 octombrie 2010–31 ianuarie 2013, în contul bancar al Mănăstirii X Oradea au fost efectuate mai multe viramente bancare, cu titlul ”sponsorizare”, în sumă totală de 914.000 Ron, sumă care provenea din contul bancar al SC. R. SA Brașov și care era virată mai departe în contul mai multor persoane fizice, identificate ca fiind angajați ai SC R. SA Brașov, în total 781.895 Ron (aprox. 86% din suma „sponsorizată”).

În concret, inculpatul V.M., în calitate de director al SC R. SA - Sucursala Tg.Mureș (persoană cu atribuții de administrare a conturilor bancare), în baza aceleiași rezoluțiuni infracționale, în intervalul octombrie 2010-octombrie 2012, a dispus efectuarea viramentelor aferente contractelor de sponsorizare fictive încheiate între SC R. S.A și Mănăstirea X din Oradea (nr. MS 51/11.10.2010, MS 66/05.11.2010, MS 82/03.12.2010, MS 85/05.01.2011, MS 86/01.02.2011, MS 86/01.04.2011, MS 86/01.05.2011, MS 238/01.06.2011, MS 251/01.08.2011, MS 300/15.10.2011, MS 308/01.12.2011, MS 309/15.01.2012, MS 310/01.03.2012, MS 398/29.05.2012 și MS 612/01.10.2012) printr-un număr de 23 de ordine

de plată (OP nr. 1876/19.10.2010 - 30.000 lei; OP nr. 1900/21.10.2010 - 32.500 lei; OP nr. 1922/27.10.2010 - 33.000 lei; OP nr. 1996/09.11.2010 - 33.500 lei; OP nr. 2069/19.11.2010 - 32.000 lei; OP nr. 2123/29.11.2010 - 31.000 lei; OP nr. 2190/07.12.2010 - 31.500 lei; OP nr. 2312/24.12.2010 - 40.000 lei; OP nr. 2315/27.12.2010 - 40.000 lei; OP nr. 104/18.01.2011 - 30.000 lei; OP nr. 274/14.02.2011 - 25.000 lei; OP nr. 692/11.04.2011 - 30.000 lei; OP nr. 746/19.04.2011 - 30.000 lei; OP nr. 930/17.05.2011 - 33.000 lei; OP nr. 1084/06.06.2011 - 20.000 lei; OP nr. 1603/22.08.2011 - 20.000 lei; OP nr. 2057/20.10.2011 - 20.000 lei; OP nr. 2418/07.12.2011 - 24.000 lei; OP nr. 190/25.01.2012 - 30.000 lei; OP nr. 536/14.03.2012 - 30.000 lei; OP nr. 1178/29.05.2012 - 35.000 lei; OP nr. 2152/15.10.2012 - 30.000 lei; OP nr. 2540/04.12.2012 - 30.000 lei), în cuantum de 690.500 lei, însușindu-și, respectiv traficând aceste sume în interes personal (369.905,67 lei) respectiv în interesul SC R. SA (219.804,33 lei)

Totodată, inculpatul V.M., în baza aceleiași rezoluțiuni infracționale, în intervalul 19 octombrie 2010-4 decembrie 2012, a dispus efectuarea viramentelor aferente contractelor de sponsorizare fictive semnate (nr. MS 51/11.10.2010, MS 66/05.11.2010, MS 82/03.12.2010, MS 85/05.01.2011, MS 86/01.02.2011, MS 86/01.04.2011, MS 86/01.05.2011, MS 238/01.06.2011, MS 251/01.08.2011, MS 300/15.10.2011, MS 308/01.12.2011, MS 309/15.01.2012, MS 310/01.03.2012, MS 398/29.05.2012 și MS 612/01.10.2012) printr-un număr de 23 de ordine de plată (OP nr. 1876/19.10.2010 - 30.000 lei; OP nr. 1900/21.10.2010 - 32.500 lei; OP nr. 1922/27.10.2010 - 33.000 lei; OP nr. 1996/09.11.2010 - 33.500 lei; OP nr. 2069/19.11.2010 - 32.000 lei; OP nr. 2123/29.11.2010 - 31.000 lei; OP nr. 2190/07.12.2010 - 31.500 lei; OP nr. 2312/24.12.2010 - 40.000 lei; OP nr. 2315/27.12.2010 - 40.000 lei; OP nr. 104/18.01.2011 - 30.000 lei; OP nr. 274/14.02.2011 - 25.000 lei; OP nr. 692/11.04.2011 - 30.000 lei; OP nr. 746/19.04.2011 - 30.000 lei; OP nr. 930/17.05.2011 - 33.000 lei; OP nr. 1084/06.06.2011 - 20.000 lei; OP nr. 1603/22.08.2011 - 20.000 lei; OP nr. 2057/20.10.2011 - 20.000 lei; OP nr. 2418/07.12.2011 - 24.000 lei; OP nr. 190/25.01.2012 - 30.000 lei; OP nr. 536/14.03.2012 - 30.000 lei; OP nr. 1178/29.05.2012 - 35.000 lei; OP nr. 2152/15.10.2012 - 30.000 lei; OP nr. 2540/04.12.2012 - 30.000 lei), cunoscând că sumele provin din săvârșirea de infracțiuni delapidare, în scopul ascunderii originii ilicite a acestor bunuri, prin justificarea lor fictivă ca fiind sume ce reprezintă sponsorizări, respectiv a dispus angajaților sucursalei Tg.Mureș, B.L., S.L., R.C., C.L., C.L., N.A., M.R., B.M., M.A.C. și M.A., direct (în cazul martorelor M.R., S.L., R.C. și a învinuitelor C.L. și B.L., sau prin intermediul inculpatelor B.L. și C.L., să ridice din conturile personale sumele incluse în circuitul fraudulos de spălare de bani prin viramentele dispuse către aceștia din contul Mănăstirii „X” Oradea, sume menționate în procesul verbal al BCCO Tg.Mureș din data de 05.08.2013, dobândind în final aceste sume, din care suma de 219.804,33 lei a depus-o în casieria societății ca justificare pentru avansurile de trezorerie nedecontate, iar diferența de 369.905,67 Ron și-a însușit-o.

Inculpatul N.C. Ș., în baza aceleiași rezoluțiuni infracționale, în perioada octombrie 2010 - decembrie 2012, gestionând contul bancar al Mănăstirii „X” Oradea, împreună cu inculpata B.M., stareța acesteia, a dispus virarea sumei de 781.895 lei din conturile mănăstirii, sumă provenită din sponsorizarea fictivă primită de la SC R. SA în cuantum de 914.000 lei, cunoscând astfel că banii provin din delapidarea conturilor societății, în conturile unor angajați ai acestei societăți.

În acest sens, împreună cu inculpata B.M., inculpatul a dobândit în contul Mănăstirii „X” suma de 914.000 lei, cunoscând faptul că provine dintr-o infracțiune, respectiv că a fost virată în urma unor contracte de sponsorizare fictive, și a dispus virarea sumei de 781.895 lei din contul Mănăstirii „X” Oradea (aproximativ 86% din suma virată în mod ilegal de către SC R. SA) în conturile angajaților SC R. SA B.L., S.L., R.C., C.L., C.L., N.A., M.R., B.M., M.A.C., M. I., P.D., V.A., S.C., B.F., D.V., S.I., M.A.; în acest context, a dispus propriilor angajați completarea ordinelor de plată cu nr. 28/20.10.2010, 32/25.10.2010, 34/28.10.2010 și

35/10.11.2010 semnate de către inculpatul B.M., respectiv completarea ordinelor de plată cu numerele 39/22.11.2010, 42/30.11.2010, 45/09.12.2010, 48/22.12.2010, 49/24.12.2010, 50/27.12.2010, 55/30.12.2010, 3/20.01.2011, 5/26.01.2011, 6/16.02.2011, 15/20.04.2011, 16/20.04.2011, 17/26.04.2011, 18/26.04.2011, 20/17.05.2011, 22/24.05.2011, 26/17.06.2011, 37/02.09.2011, 42/26.10.2011, 46/12.12.2011, 2/27.01.2012, 8/22.03.2012, 19/12.06.2012, 20/15.06.2012, 35/25.10.2012 ȘI 39/10.12.2012, ordine de plată cu semnătură incertă.

Inculpata B.M., maica stareță la Mănăstirea „X” Oradea, în baza aceleiași rezoluțiuni infraționale, în perioada octombrie 2010-decembrie 2012 gestionând contul bancar al Mănăstirii „X” Oradea împreună cu inculpatul N.C. Ș., a dispus virarea sumei de 781.895 lei din conturile mănăstirii, sumă provenită din sponsorizarea fictivă primită de la SC R. SA în cuantum de 914.000 lei, cunoscând astfel că banii provin din delapidarea conturilor societății, în conturile unor angajați ai acestei societăți.

În acest sens, împreună cu inculpatul N.C. Ș., inculpata a dobândit în contul Mănăstirii „X” suma de 914.000 lei, cunoscând faptul că provine dintr-o infrațiune, respectiv că a fost virată în urma unor contracte de sponsorizare fictive, și a dispus virarea sumei de 781.895 lei din contul Mănăstirii „X” Oradea (aprox. 86% din suma virată în mod ilegal de către SC R. SA) în conturile angajaților SC R. SA B.L., S.L., R.C., C.L., C.L., N.A., M.R., B.M., M.A.C., M. I., P.D., V.A., S.C., B.F., D.V., S.I., M.A.; în acest context, a semnat ordinele de plată cu nr. 28/20.10.2010, 32/25.10.2010, 34/28.10.2010 și 35/10.11.2010, respectiv i-a permis inculpatului N.C.Ș. completarea ordinelor de plată cu numerele 39/22.11.2010, 42/30.11.2010, 45/09.12.2010, 48/22.12.2010, 49/24.12.2010, 50/27.12.2010, 55/30.12.2010, 3/20.01.2011, 5/26.01.2011, 6/16.02.2011, 15/20.04.2011, 16/20.04.2011, 17/26.04.2011, 18/26.04.2011, 20/17.05.2011, 22/24.05.2011, 26/17.06.2011, 37/02.09.2011, 42/26.10.2011, 46/12.12.2011, 2/27.01.2012, 8/22.03.2012, 19/12.06.2012, 20/15.06.2012, 35/25.10.2012 ȘI 39/10.12.2012, ordine de plată cu semnătură incertă.

Inculpatul S.I., în calitate de contabil șef al SC R. SA - Sucursala Bacău, cu atribuții de gestiune a conturilor sucursalei, în baza aceleiași rezoluțiuni infraționale, în intervalul decembrie 2010 - ianuarie 2011, a dispus efectuarea viramentelor aferente contractelor de sponsorizare fictive semnate la nivelul sucursalei pe care o conducea contractele de sponsorizare cu nr.2532/02.12.2010 și nr. 141/17.01.2011 printr-un număr de 3 de ordine de plată, OP nr. 3682/21.12.2010 - 38.500 lei, OP nr. 3755/24.12.2010 - 35.000 lei și OP nr. 4019/24.01.2011 - 30.000 lei, în cuantum de 108.500 lei, traficând aceste sume în interesul SC R. SA.

De asemenea, inculpatul S.I., în baza aceleiași rezoluțiuni infraționale, în intervalul 22 decembrie 2010 – 25 ianuarie 2011, a dispus efectuarea viramentelor aferente contractelor de sponsorizare fictive semnate la nivelul sucursalei pe care o conducea (contractele de sponsorizare cu nr.2532/02.12.2010 și nr. 141/17.01.2011) printr-un număr de 3 de ordine de plată (OP nr. 3682/21.12.2010 - 38.500 lei, OP nr. 3755/24.12.2010 - 35.000 lei și OP nr. 4019/24.01.2011 - 30.000 lei), cunoscând că sumele provin din săvârșirea de infrațiuni - delapidare, în scopul ascunderii originii ilicite a acestor bunuri, prin justificarea lor fictivă ca fiind sume ce reprezintă sponsorizări, respectiv a cerut angajaților sucursalei Iași, P.D. Cristina și V.A. să ridice sumele incluse în circuitul fraudulos de spălare de bani prin viramentele dispuse către aceștia din contul Mănăstirii „X” Oradea, sume menționate în procesul verbal al BCCO Tg.Mureș din data de 05.08.2013, ridicând personal suma de 33.100 lei în vederea acoperirii avansurilor de trezorerie acordate și nedecontate.

Inculpata B.M.L., șef serviciu resurse umane al SC R. SA - Sucursala Tg.Mureș, a dobândit în contul personal la datele de 25.10.2010 și 10.12.2012 sumele de 27.000 lei și 25.500 lei, pe care le-a retras în numerar la datele de 03.11.2010 și 13.10.2012, și le-a cerut angajaților sucursalei, respectiv martorilor N.A., C.M., M. I., B.M. și M.A. să ridice sume similare, colectând banii ridicați de martorii S.L., C.M. și M.A., sume prevăzute în procesul

verbal al BCCO Tg.Mureș din data de 05.08.2013, depunând ulterior aceste sume la casieria sucursalei, cunoscând că banii provin din contul bancar al Mănăstirii „X”Oradea, unde fuseseră virăți în baza unor sponsorizări fictive efectuate de către propriul angajator, și că erau destinați acoperirii avansurilor de trezorerie nedecontate.

Inculpata C.L., contabil șef al SC R. SA - Sucursala Tg.Mureș, a dobândit în contul personal la data de 28.10.2010 suma de 28.000 lei, pe care a retras-o în numerar la data de 03.11.2010, și le-a cerut angajaților sucursalei, respectiv martorilor M.A. și M.I., să ridice sume similare, colectând banii ridicați de martorii S.L., N.A., M.A., M.I. și B.M., sume prevăzute în procesul verbal al BCCO Tg.Mureș din data de 05.08.2013, depunând ulterior aceste sume la casieria sucursalei, cunoscând că banii provin din contul bancar al Mănăstirii „X”Oradea, unde fuseseră virăți în baza unor sponsorizări fictive efectuate de către propriul angajator, și că erau destinați acoperirii avansurilor de trezorerie nedecontate.

Inculpatul C.C.T., în calitate de manager financiar al SC R. SA, cu activitate preponderentă în cadrul Sucursala Iași, cu atribuții de gestionare a conturilor sucursalei, în baza aceleiași rezoluțiuni infracționale, în intervalul martie-aprilie 2011, a dispus efectuarea viramentelor aferente contractelor de sponsorizare fictive semnate la nivelul sucursalei Iași, respectiv contractele de sponsorizare cu nr.1132/30.03.2011 și nr. 1404/29.04.2011, printr-un număr de 3 ordine de plată, OP nr. 1011/22.03.2011 - 40.000 lei, OP nr. 1000/20.04.2011 - 40.000 lei și OP nr. 1140/12.05.2011 - 40.000 lei, în cuantum de 120.000 lei, traficând aceste sume în interesul SC R. SA.

Totodată, inculpatul C.C.T., în baza aceleiași rezoluțiuni infracționale, în intervalul 21 aprilie 2011-16 mai 2011, a dispus efectuarea viramentelor aferente contractelor de sponsorizare fictive semnate la nivelul sucursalei pe care o conducea, contractele de sponsorizare cu nr.1132/30.03.2011 și nr. 1404/29.04.2011, printr-un număr de 3 de ordine de plată, OP nr. 1011/22.03.2011 - 40.000 lei, OP nr. 1000/20.04.2011 - 40.000 lei și OP nr. 1140/12.05.2011 - 40.000 lei, cunoscând că sumele provin din săvârșirea infracțiunii de delapidare, în scopul ascunderii originii ilicite a acestor bunuri, prin justificarea lor fictivă ca fiind sume ce reprezintă sponsorizări. Totodată, inculpatul a dispus angajaților sucursalei Iași, B.F., S.C. și D.V., să ridice sau să transfere din conturile personale sumele incluse în circuitul fraudulos de spălare de bani prin viramentele dispuse către aceștia din contul Mănăstirii „X” Oradea, sume menționate în procesul verbal al BCCO Tg.Mureș din data de 05.08.2013, în vederea acoperirii avansurilor de trezorerie acordate și nedecontate.

În drept, tribunalul a reținut că activitatea inculpatului V.M. constituie infracțiunile de delapidare cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată, prevăzută de art. 215¹ alin.1, 2 C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen., și de spălare de bani, în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin.1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. forma în vigoare la data de 14 august 2013.

Fapta inculpatului N.C.Ș. constituie infracțiunea de spălare de bani, în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen., forma în vigoare la data de 14 august 2013.

Fapta inculpatei B.M. constituie infracțiunea de spălare de bani, în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C .pen., forma în vigoare la data de 14 august 2013.

Activitatea inculpatului S.I. constituie infracțiunile de delapidare, în formă continuată, prevăzută de art. 215¹ alin. 1 C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen., cu reținerea art. 74 ind. 1 vechiul C. pen. (întrucât prejudiciul a fost integral achitat prin ordinul de plată nr. 37 din data de 29 noiembrie 2019) și de spălare de bani, în formă continuată prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen., forma în vigoare la data de 14 august 2013.

Fapta inculpatei B.M.L. constituie infracțiunea de spălare de bani, în formă continuată prevăzută de art. 29 alin.1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen., forma în vigoare la data de 14 august 2013.

Fapta inculpatei C.L. constituie infracțiunea de spălare de bani, în formă continuată prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen., forma în vigoare la data de 14 august 2013.

Activitatea inculpatului C.C.T. constituie infracțiunile de delapidare în formă continuată, prevăzută de art. 215 ind. 1 alin. 1 C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen., și de participatie improprie la infracțiunea de spălare de bani, în formă continuată, prevăzută de art. 31 alin. 2 vechiul C. pen., raportat la art. 29 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, art. 41 alin. 2 C. pen. și art. 5 alin. 1 C. pen., forma în vigoare la data de 14 august 2013.

Reținând că, potrivit prevederilor art. 396 Cod procedură penală, faptele există, au fost comise de inculpați cu intenție directă, iar acuzația a fost dovedită, la individualizarea judiciară a pedepsei aplicate fiecărui inculpat, prima instanță a avut în vedere criteriile prevăzute de art. 74 lit. a-g C. pen. și anume: „- a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; - b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; - c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii; - d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; - e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului; - f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; - g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială”, dar și prevederile din alin. 2, potrivit cărora „(2) Când pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedepse alternative, se ține seama de criteriile prevăzute în alin. (1) și pentru alegerea uneia dintre acestea.”, respectiv de gradul de pericol social concret, ilustrat de împrejurările care compun conținutul constitutiv al infracțiunilor.

Astfel, în ceea ce îl privește pe Inculpatul V.M., tribunalul a reținut că acesta a recunoscut acuzele și că deținea la data comiterii acestora funcția de director, de asemenea inculpata C.L. a recunoscut faptele și deținea funcția de șef contabil, inculpatul S.I. a uzat de procedura recunoașterii având funcția de șef contabil, N.C., farmacist, nu are antecedente penale, B.L., șef resurse umane, nu deține antecedente penale, B.M. maica stareță, la rândul ei nu are antecedente penale și nici C.C.T., manager financiar al SC R. SA, este cunoscut cu antecedente penale.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpaților, instanța de prim grad a ținut seama și de împrejurările și modul de comitere a infracțiunilor, precum și mijloacele folosite, de starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, de natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunilor, de motivul săvârșirii infracțiunilor și scopul urmărit, de nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială și de conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal.

În ceea ce privește acuza comiterii infracțiunii de constituire a unui grup organizat, prima instanță a opinat că nu există probe și nici suficiente indicii temeinice care să justifice bănuiala legitimă că inculpații au inițiat, respectiv au aderat la un astfel de grup, astfel cum este aceasta definită de prevederile art. 367 C. pen.. Tribunalul a notat că, potrivit art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, prin grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii unei sau a mai multor infracțiuni, pentru a obține direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu.

Prima instanță a subliniat că susținerile acuzei din care rezultă că în cauză sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni sunt contrazise de declarațiile inculpatului N.C., din care rezultă că în 2010 a căzut de acord cu inculpatul V.M., și doar cu acesta a discutat să îl ajute pentru acoperirea sumelor acordate cu titlu de avans și nejustificate și să încheie contracte de sponsorizare pe seama și în numele Mănăstirii SF. Cruce. Inculpata

B.M. nu l-a cunoscut pe inculpatul V. și nici acesta pe ea, de altfel, în afară de N.C., inculpata nu a cunoscut niciun alt inculpat, deci susținerile acuzei, nu sunt susținute de probatoriul administrat.

Cele patru ordine de plată, cu semnătura maicii starețe, au fost semnate în alb, pentru viitoare plăți interne, și luate de către inculpatul N., așa cum de altfel acesta a recunoscut, ordinul de plată nr. 28 din 2010, 32, 28 și 35.

Inculpatul N. a recunoscut că a confecționat în fals, fără acordul cuiva, un duplicat al ștampilei Mănăstirii pe care a aplicat-o pe toate documentele folosite de el. Această stare de fapt fiind confirmată de către R.D., contabilă, maica S.M., contabilă, părintele M.T., declarații din care rezultă că inculpatul este cel care a derulat sume în contul bancar, furnizând în folosul mănăstirii diferite alimente și materiale de construcție.

În concret, instanța a observat că se susține faptul că inculpații C.C.T., împreună cu inculpații V.M., N.C. Ș. și B. M., au constituit un grup infracțional organizat, grup ce a funcționat în intervalul 19.10.2010 și 31.12.2012, ca un grup structurat ce a acționat în mod coordonat în scopul comiterii mai multor infracțiuni grave, pentru a obține direct pentru sine precum și indirect, un beneficiu financiar.

Din materialul probator rezultă că inculpata B. nu-l cunoștea pe inculpatul V. și nici pe C., nu au vorbit împreună niciodată și nu i-a văzut.

La fila 66 din rechizitoriu se arată că în perioada 13.09.2012- 13.03.2013 au fost efectuate 35 de convorbiri telefonice între N. și V., și 19 convorbiri telefonice între N. și B., neexistând convorbiri între V. și B.. Inculpatul N. apare ca un intermediar între Mănăstire și R., însă nu orice act de intermediere între două părți, de către a treia parte, înseamnă grup.

Nici privitor la inculpatul C., din niciun mijloc de probă administrat în cauză, nu rezultă că a existat o înțelegere cu inculpații B. și N. Ș. în vederea constituirii unui grup infracțional, întrucât inculpatul i-a cunoscut doar după trimiterea sa în judecată. Semnarea contractelor de sponsorizare nu au avut ca factor decizional poziția inculpatului în firmă, ci reprezentanta Consiliului de administrare al SC R. SA, că plata sumelor de bani virate în contul Mănăstirii X nu era nici atributul, și nici nu a fost efectuată de inculpat, chestiuni ce rezultă din fișa postului, structura organizatorică a societății și a sucursalei, depozițiile martorilor B. M., R. A., B. E., precum și dovada că la data efectuării transferului sumei de 40.000 lei, respectiv 12.05.2011, inculpatul nu se afla în țară, ceea ce rezultă din adresa emisă de poliția de frontieră a Republicii Moldova depusă la dosarul cauzei la data de 04.12.2019.

Conceptul de structură determinată, folosit de legiuitor, pornește de la o coordonare în plan vertical a grupării constituite, caracterizată printr-o ierarhie clară, în care liderul dă ordine, îndrumări, iar membrii le execută, acțiunile lor fiind convergente în îndeplinirea obiectivelor comune tuturor celor ce compun grupul.

Cu toate acestea probele care s-au reușit a fi administrate nu dovedesc existența a doua elemente esențiale cerute de lege și anume: structura și activitatea coordonată, astfel instanța a apreciat că nu se poate identifica nicio ierarhie clară în cadrul pretinsului grup.

Nu rezultă care sunt treptele acestei ierarhii, care sunt inculpații care se subordonează și cui, care sunt atribuțiile clare și distincte ale fiecărui membru și nici care este planul infracțional, deoarece acțiunea în mod coordonat presupune preexistența unui plan și împărțirea concretă a unor sarcini pentru atingerea unui scop.

În aceste împrejurări, tribunalul a considerat că este evident dincolo de orice îndoială că inculpații se ocupau cu mecanismul fraudulos reținut, însă scopul lor se rezuma la virarea unor sume de bani, restul activităților fiind desfășurate în mod individual, respectiv fiecare pentru sine.

În acest sens, prima instanță a subliniat că Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, dacă din ansamblul probelor administrate în cauză nu rezultă existența unei structuri organizatorice, care acționează coordonat, după reguli bine stabilite, inițiată sau constituită de

inculpați ori la care aceștia să fi aderat pe care să o fi sprijinit și în cadrul căreia fiecare inculpat să aibă un rol prestabilit, în sarcina inculpaților, nu se poate reține infracțiunea analizată.

Acțiunile ce intră în conținutul infracțiunilor de delapidare și spălare de bani nu au o identitate de mijloace, scop sau o unitate de timp bine determinate, o planificare dovedită prin organizarea unei structuri organizatorice, cu o repartizare prestabilită a rolului fiecărui membru al pretinsului grup. De exemplu în Iași, unde inculpatul C. deține funcția de consilier financiar, deci nu avea rod de decizie sau de execuție, dispozițiile de plată a avansurilor spre decontare au fost date de directorul sucursalei, B. și de către contabila șefă G. M., sumele de bani virate către beneficiara sponsorizării, nu au avut la bază vreo manifestare de voință din partea inculpatului C., ci dispozițiile Consiliului de administrație al SC R. SA, banii de la Mănăstire au intrat în conturile titularilor de avans aceștia și le-au însușit, chiar în scopuri pur personale ca în cazul directorului sucursalei Bălan și au fost remiși către casieria societății.

Tribunalul Mureș a mai precizat că inculpatul N.C. arăta în declarația susținută în fața instanței la data 3 septembrie 2019 că nu l-a cunoscut decât pe V., care i-a dat numele și numerele de cont ale persoanelor, că nu l-a cunoscut pe inculpatul C., iar inculpatul V. a susținut că singura persoană cu care a discutat în legătură cu contractele de sponsorizare și cu mecanismul de returnare a sumelor de banii transmise mănăstirii, a fost inculpatul N., neavând absolut nici o legătură cu inculpatul C.C.T..

Prin urmare, instanța de prim grad, apreciind că nu sunt îndeplinite condițiile existenței acestei infracțiuni, nu a avut în vedere infracțiunea de constituire la un grup infracțional organizat ca temei al pronunțării vreunei condamnări în privința inculpaților.

3. Considerentele instanței de apel.

Preliminar, Curtea de Apel notează că apelul declarat nerezervat de către procuror și apelurile promovate de către cei șapte inculpați împotriva sentinței penale nr. x/27 octombrie 2020 a Tribunalului Mureș au devoluat integral litigiul în fața instanței de al doilea grad, atât cu privire la chestiunile de fapt, cât și cu privire la problemele de drept pe care pricina le presupune.

Instanța de apel observă apoi că Tribunalul Mureș, pe de o parte, nu a expus în mod riguros, cronologic și suficient de comprehensibil o stare de fapt în cauză, rezumându-se doar să redea masiv pasaje din rechizitoriu, iar, pe de altă parte, nu s-a aplecat îndeaproape asupra chestiunii încadrării juridice a faptelor deduse judecății. Stabilirea situației de fapt și a legii de incriminare este esențială pentru dezlegarea acțiunii penale puse în mișcare față de inculpații apelanți.

În acest context, instanța de apel admite că în motivarea soluției de condamnare, Tribunalul Mureș a acceptat integral narațiunea procurorului din rechizitoriu și nu a oferit răspunsuri punctuale majorității apărărilor invocate de inculpați. În același timp, odată cu soluția de achitare pronunțată asupra infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, tribunalul a operat cu motive care vin în contradicție cu cele prezentate în susținerea condamnărilor adoptate în privința celorlalte infracțiuni, însă, de această dată, a analizat totuși o parte importantă a alegerii inculpaților.

Curtea de Apel subliniază că asigurarea dreptului la un proces echitabil trebuie examinată în raport cu întreaga procedură penală desfășurată față de inculpat, nu doar fracționat la un anumit moment sau la o anumită etapă ori un anumit stadiu al procesului. În prezenta cauză, în ansamblul procesului penal desfășurat, echitatea procedurilor a fost prezervată în cazul tuturor inculpaților. Carențele și contradicțiile din motivarea hotărârii atacate nu pun instanța de apel în imposibilitatea de a verifica legalitatea judecății desfășurate în prim grad și nici legalitatea și temeinicia sentinței apelate. Totodată, faptul că prima instanță a limitat timpul concluziilor în fond, încât unul dintre avocații inculpatei B.M. nu și-a mai expus oral susținerile nu a îngrădit dreptul la apărare al inculpatei, cât timp celălalt avocat

ales și-a prezentat amănunțit concluziile, iar inculpata prin avocații săi, a depus la dosar un set consistent și detaliat de concluzii scrise. În plus, neajunsurile strecurate în hotărârea tribunalului, pe de o parte, nu au înfrânat în vreun fel dreptul inculpaților de a-și reafirma și de a-și întări în apel, fără nicio dificultate majoră, apărările susținute pe toată durata urmăririi penale și apoi a judecării în primă instanță. Pe de altă parte, nu au împiedicat instanța de al doilea grad să regleze chestiunile legate de încadrarea juridică a faptelor, să administreze și să readministreze probe în etapa apelului și nici nu au obturat posibilitatea acestei instanței ca prin decizia de față să analizeze și să răspundă argumentat tezelor esențiale avansate în acuzare și în apărare.

De aceea, Curtea de Apel exclude soluția de desființare a sentinței atacate, cu trimiterea cauzei spre rejudecare, avansată de inculpații N.C. Ș., B.M., B.M.L. și S.I. și hotărăște în substanță asupra apelurilor, așa încât, în următoarele trei secțiuni ale considerentelor deciziei, Curtea va detalia situația de fapt reținută în urma reevaluării materialului probator al dosarului, natura juridică a contractelor de sponsorizare, precum și încadrarea juridică pe care a conferit-o faptelor reținute în sarcina fiecărui inculpat, pentru ca, în celelalte secțiuni să examineze în cazul fiecărui inculpat dacă faptele există, dacă acestea constituie infracțiuni și dacă au fost săvârșite de către cei trimiși în judecată.

3.1. Situația de fapt.

Probele administrate în cauză dezvăluie trei momente cu însemnătate atât pentru determinarea legii aplicabile litigiului, cât și pentru soluționarea acțiunii penale puse în mișcare față de cei șapte inculpați. Situația de fapt expusă mai jos se bazează pe coroborarea tuturor probelor strânse pe durata urmăririi penale și a judecării în prim grad, precum și a celor administrate și readministrate în etapa apelului, cu excepția proceselor verbale de consemnare a rezultatelor activităților de supraveghere tehnică, care au fost excluse de prima instanță prin încheierea din 1 septembrie 2020.

Momentul 1: La începutul anului 2010, apoi în 2011 și până în decembrie 2012, Sucursalele Tg.-Mureș, Bacău și Iași ale SC R. SA se confruntau cu o situație financiară recurentă: în decursul acestor ani, cu girul directorilor de sucursale și al conducerii societății mamă, mai multor angajați ai societății -persoane cu funcții de conducere sau doar de execuție, între care cu titlu de exemplu: lui V.M., D. D., M. M., Ș. L., P. G. M., B.F., D.V. și S.C.- li se acordaseră sume de bani, cu titlu de “avansuri de trezorerie”. Parte din acestea era afectată pentru deplasări, achiziții și a fost justificată cu facturi aferente.

În schimb, au fost oferite și “avansuri de trezorerie” cu o destinație incert denumită de protocol. Este vorba de sume stimulative pentru diverși angajați, sume atribuite organizării de diferite evenimente, cadouri și chiar sume menite să fie plătite unor medici pentru promovarea produselor R. și îndrumarea pacienților către farmaciile aparținând acestei societăți. Întinderea acestora în cazul celor trei sucursale nu este pe deplin lămurită, ea ridicându-se însumat cel puțin la o valoare aproximativă de 590.178 lei, reținută în rechizitoriul din 12 decembrie 2013, cele mai expuse fiind Sucursalele Tg.-Mureș și Iași.

Nici destinația “avansurilor de trezorerie” nejustificate și nedecontate și nici dimensionarea reală a acestora nu au fost cercetate în amănunt de către procuror, cu toate că probele instrumentate dezvăluiau încă din cursul urmăririi penale indicii că asemenea avansuri de trezorerie erau menite inclusiv pentru săvârșirea unor infracțiuni.

Aceste “avansuri de trezorerie”, chiar cu o destinație îndoielnică, trebuiau totuși să fie justificate cu documente, iar dacă nu puteau să fie astfel motivate, sumele încasate cu aceste titluri trebuiau restituite în casierie de către cei care le obținuseră.

Potrivit probelor strânse pe durata procedurilor penale, este sigur că pentru multiple “avansuri de trezorerie” nu au fost depuse asemenea documente justificative și că banii ridicați nu au fost returnați. Astfel, în perioada de referință, în contabilitățile celor trei sucursale exista o lipsă însemnată de numerar, ceea ce devenise o problemă serioasă nu doar

pentru conducerile sucursalelor, ci și la nivelul conducerii societății mamă, care așa cum rezultă din ansamblul materialului probator al dosarului nu era nici pe departe străină de practicile “avansurilor de trezorerie” de la acea vreme. De altfel, martorul R. A. C. -directorul financiar al R., a specificat în declarația dată în fața primei instanțe că a atras atenția consiliului de administrație că erau avansuri neînchise și în cuantum ridicat și a propus consiliului să nu mai acorde avansuri noi până la închiderea celor vechi. În orice caz, situația avansurilor nejustificate și nedecontate a durat la nivelul Sucursalei Tg.-Mureș, potrivit relatărilor martorei M.R.M., până la finalul lunii decembrie 2012, când V.M. a fost înlocuit din funcție cu d-na A. C., iar d-l D. D. a plecat din societate.

Inculpatul V.M., care ocupa în perioada de referință 2010-decembrie 2012 funcția de director al Sucursalei Tg.-Mureș, la o dată neprecizată, dar situată anterior zilei de 11 octombrie 2010, în cadrul unei ședințe care a avut loc la Brașov, a discutat informal despre problema avansurilor neacoperite cu conducerea SC R. SA, posibil cu d-nii M. M., D. D., E. D. M., C. A. și R. A., însă nu a fost identificată atunci o rezolvare a acestei probleme.

După acest moment și cel mult concomitent datei de 11 octombrie 2010, în circumstanțe care nu au putut să fie elucidate de probele strânse în cauză, inculpații V.M. și N.C. Ș. au intrat în contact și au discutat o posibilitate fiabilă prin care formal să fie scoși bani din patrimoniul SC R. SA, pentru ca acei bani să se reîntoarcă în același patrimoniu ca să închidă avansurile de trezorerie descoperite. Soluția convenită era încheierea unor contracte de sponsorizare între SC R. SA și Mănăstirea X din Oradea, urmând ca o parte din banii care formau obiectul acestor contracte să se înapoieze în societate pentru a putea să fie folosiți în vederea stingerii avansurilor din trezorerie.

Inculpații V. și N. se cunoșteau încă din anii '90, când au fost colegi într-o altă companie farmaceutică. N.C. Ș. era văr al lui C. A., care îndeplinea funcția de director comercial sau de vânzări în cadrul R., și era finul de căsătorie al președintelui consiliului de administrație R., M. M.. Totodată, N.C. Ș. era un apropiat al Mănăstirii X din Oradea -a ajutat Mănăstirea în numeroase ocazii cu bunuri alimentare și nealimentare și cu sfaturi, colaborând cu maica-stareță a Mănăstirii (inculpata B.M.) și cu celelalte maici, era o prezență constantă în stabilimentul Mănăstirii, iar într-un spațiu al acesteia avea depozitată arhiva societății farmaceutice SC M.F. SRL pe care o administra.

Din dovezile existente la dosar nu rezultă cu certitudine cui i-a aparținut inițiativa încheierii contractelor de sponsorizare. Inculpatul V. a nominalizat persoanele cu care a avut discuția informală la Brașov. Același inculpat i-a comunicat inculpatei C.L. -contabila șefă a Sucursalei Tg.-Mureș că la nivel de grup -adică la nivelul conducerii societății mamă- s-a găsit soluția ca avansurile nedecontate să fie acoperite prin această sponsorizare, cu întoarcerea banilor la societate, aspect confirmat de d-na C.. Totodată, inculpatul S.I. a afirmat că d-l R. l-a informat că urmează se primească de către Sucursala Bacău mai multe contracte de sponsorizare între R. și Mănăstirea X.

Audiați în calitate de martori, D. D. V., E. D. M., C. A. și R. A. nu au confirmat asemenea ipoteze și este firesc să fie așa, întrucât o asemenea atestare ar fi însemnat ca martorii să se expună riscului autoincrimării. Oricum, martorii M.F. și D.D.V. au specificat că despre contractele de sponsorizare s-a discutat în consiliul de administrație al societății, însă asemenea discuții nu au fost consemnate în procesele-verbale aferente ședințelor consiliului. Martorul B.F. a precizat în fața primei instanțe că pentru contracte cu valoare foarte mare, decizia aparținea consiliului de administrație și președintelui consiliului de administrație. La rândul său, inculpatul N. l-a indicat pe V. ca fiind cel care a avansat soluția perfectării contractelor de sponsorizare, dar inculpatul V. nu a acceptat această teză, conduită de asemenea firească în contextul în care inculpații sunt protejați de dreptul de a nu se autoincrima.

În orice caz, indiferent cine a venit cu inițiativa, din declarațiile făcute de cei doi inculpați pe durata procedurilor, precum și din modalitatea în care s-au derulat ulterior evenimentele, instanța deduce că împreună V. și N. au convenit că încheierea contractelor de sponsorizare este soluția cea mai la îndemână prin intermediul căreia pot să fie acoperite avansurile de trezorerie nejustificate și nedecontate. În aceeași ordine de idei, date fiind consistența sumelor puse în joc și procedurile în baza cărora transferurile acestor sume aveau loc din conturile SC R. SA în contul Mănăstirii X, instanța concluzionează că persoanele aflate la conducerea societății mamă nu erau deloc străine nici de încheierea contractelor de sponsorizare, nici de scopul ascuns al acestora și nici de circuitul prin care mai târziu partea din bani transferată în contul Mănăstirii a luat calea transferurilor din acest cont în conturile diverșilor angajați ai R., pentru ca în final să fie depusă în patrimoniul societății cu destinația “avansuri de trezorerie”.

Acest moment 1 al situației de fapt este esențial, căci este factorul declanșator al faptelor petrecute în momentele 2 și 3 și definește mobilul și scopul acelor fapte.

Momentul 2: În urma discuțiilor purtate inclusiv între V. și N., între SC R. SA, Sucursala Tg.-Mureș și Mănăstirea X din Oradea au fost încheiate următoarele 15 contracte de sponsorizare reținute în actul de sesizare a instanței: MS 51/11 octombrie 2010 (95.500 lei sumă sponsorizată), MS 66/5 noiembrie 2010 (96.500 lei sumă sponsorizată), MS 82/3 decembrie 2010 (111.500 lei sumă sponsorizată), MS 85/5 ianuarie 2011 (30.000 lei sumă sponsorizată), MS 86/1 februarie 2011 (25.000 lei sumă sponsorizată), MS 86/1 aprilie 2011 (60.000 lei sumă sponsorizată), MS 86/1 mai 2011 (33.000 lei sumă sponsorizată), MS 238/1 iunie 2011 (20.000 lei sumă sponsorizată), MS 251/1 august 2011 (20.000 lei sumă sponsorizată), MS 300/15 octombrie 2011 (20.000 lei sumă sponsorizată), MS 308/1 decembrie 2011 (24.000 lei sumă sponsorizată), MS 309/15 ianuarie 2012 (30.000 lei sumă sponsorizată), MS 310/1 martie 2012 (30.000 lei sumă sponsorizată), MS 398/29 mai 2012 (35.000 lei sumă sponsorizată) și MS 612/1 octombrie 2012 (30.000 lei sumă sponsorizată), în total valoarea câștigurilor sponsorizate fiind de 690.500 lei.

Ca efect al perfectării contractelor de sponsorizare, în baza dispozițiilor verbale date de inculpatul V.M., martora M.A., care activa în sectorul financiar-contabil al Sucursalei Tg.-Mureș, cu aprobarea contabilului-șef al SC R. SA, d-na Gina B., prin ordine de plată succesive, a virat în contul Mănăstirii X deschis în 25 ianuarie 2008 la N. S.A. (cu denumirea la data deschiderii contului MKB R. B., în prezent cu denumirea de P. B.) sumele care au format obiectul fiecăruia dintre cele 15 contracte de sponsorizare, mai exact:

#cu ordinele de plată nr. 1876/19 octombrie 2010 -suma de 30.000 lei; nr. 1900/21 octombrie 2010 - suma de 32.500 lei; nr. 1922/27 octombrie 2010 -suma de 33.000 lei (afere contractului de sponsorizare MS 51/11 octombrie 2010);

#cu ordinele de plată nr. nr. 1996/9 noiembrie 2010 -suma de 33.500 lei; nr. 2069/19 noiembrie 2010 - suma de 32.000 lei; nr. 2123/29 noiembrie 2010 -suma de 31.000 lei (afere contractului de sponsorizare MS 66/5 noiembrie 2010);

#cu ordinele de plată nr. nr. 2190/7 decembrie 2010 -suma de 31.500 lei; nr. 2312/24 decembrie 2010 - suma de 40.000 lei; nr. 2315/27 decembrie 2010 - suma de 40.000 lei (afere contractului de sponsorizare MS 82/3 decembrie 2010);

#cu ordinul de plată nr. 104/18 ianuarie 2011 -suma de 30.000 lei (afere contractului de sponsorizare MS 85/5 ianuarie 2011);

#cu ordinul de plată nr. nr. 274/14 februarie 2011 -suma de 25.000 lei (afere contractului de sponsorizare MS 86/1 februarie 2011);

#cu ordinele de plată nr. nr. 692/11 aprilie 2011 -suma de 30.000 lei; nr. 746/19 aprilie 2011 -suma de 30.000 lei (afere contractului de sponsorizare MS 86/1 aprilie 2011);

#cu ordinele de plată nr. 930/17 mai 2011 -suma de 33.000 lei (afere contractului de sponsorizare MS 86/1 mai 2011);

#cu ordinul de plată nr. 1084/6 iunie 2011 -suma de 20.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare MS 238/1 iunie 2011);

#cu ordinul de plată nr. 1603/22 august 2011 -suma de 20.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare MS 251/1 august 2011);

#cu ordinul de plată nr. 2057/20 octombrie 2011 -suma de 20.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare MS 300/15 octombrie 2011);

#cu ordinul de plată nr. 2418/7 decembrie 2011 -suma de 24.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare MS 308/1 decembrie 2011);

#cu ordinul de plată nr. 190/25 ianuarie 2012 -suma de 30.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare MS 309/15 ianuarie 2012);

#cu ordinul de plată nr. 536/14 martie 2012 -suma de 30.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare MS 310/1 martie 2012);

#cu ordinul de plată nr. 1178/29 mai 2012 -suma de 35.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare MS 398/29 mai 2012);

#cu ordinul de plată nr. 2152/15 octombrie 2012 -suma de 30.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare MS 612/1 octombrie 2012);

#cu ordinul de plată nr. 2540/4 decembrie 2012 -suma de 30.000 lei (această sumă nu poate să fie legată de niciun contract de sponsorizare dintre cele reținute prin rechizitoriu ca fiind încheiate de Sucursala Tg.-Mureș a SC R. SA cu Mănăstirea X).

Similar, între SC R. SA, Sucursala Bacău și Mănăstirea X, Oradea, au fost încheiate contractele de sponsorizare nr. 2532/2 decembrie 2010 (73.500 lei sumă sponsorizată) și nr. 141/17 ianuarie 2011 (30.000 lei sumă sponsorizată), în total valoarea sponsorizată fiind de 103.500 lei.

Din relatările martorei P.D. C. și declarațiile inculpatului S.I. rezultă că, în baza propunerilor de plăți făcute de inculpat, cu dispoziția directorului general M. M. și cu aprobarea contabilului-șef G. B., sumele care au făcut obiectul celor două contracte de sponsorizare au fost virate din conturile Sucursalei Bacău în același cont al Mănăstirii X deschis la N. S.A. în care au fost transferați și banii sponsorizați de Sucursala Tg.-Mureș, prin trei ordine de plată: nr. 3682/21 decembrie 2010 -suma de 38.500 lei, și nr. 3755/24 decembrie 2010 (afereantă contractului de sponsorizare nr. 2532/2 decembrie 2010), precum și nr. 4019/24 ianuarie 2011 -suma de 30.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare nr. 141/17 ianuarie 2011).

Totodată, între SC R. SA, Sucursala Iași și Mănăstirea X, Oradea s-au perfectat contractele de sponsorizare nr. 1132/30 martie 2011 (80.000 lei sumă sponsorizată) și nr. 1404/29 aprilie 2011 (40.000 lei sumă sponsorizată), însumată cătînea sponsorizată fiind de 120.000 lei.

Într-o procedură în care erau implicate 3 până la 11 persoane, potrivit afirmațiilor martorelor N. M. și B. G. C., cu viza celei din urmă și în absența vreunei obiecțiuni din partea cel puțin a inculpatului C.C., a martorului R.A. și a directorului general M.M., N.M. a plătit în format electronic în contul Mănăstirii X deschis la N. S.A. sumele referite în cele două contracte de sponsorizare, prin ordinele de plată nr. 1011/22 martie 2011 -suma de 40.000 lei, și nr. 1000/20 aprilie 2011 -suma de 40.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare nr. 1132/30 martie 2011), precum și prin ordinul de plată nr. 1140/12 mai 2011 -suma de 40.000 lei (afereantă contractului de sponsorizare nr. 1404/29 aprilie 2011).

Valoarea totală a sponsorizărilor făcute de SC R. SA, prin intermediul Sucursalelor Tg.-Mureș, Bacău și Iași, în beneficiul Mănăstirii X din Oradea, s-a situat la suma de 914.000 lei.

În urma coroborării probelor administrate în cauză, instanța nu a reușit să elucideze cine a redactat contractul tip de sponsorizare în cazul celor trei sucursale ale SC R. SA, exceptând un model de contract în formă incipientă, pe care martora Ș.K. admite că l-ar fi

putut întocmi la nivelul Sucursalei Tg.-Mureș și pe care l-a pus la dispoziția inculpatei C., aceasta modificând pentru contracte succesive primul număr și data de înregistrare. Nu este cert nici din dispoziția cui au fost acestea redactate, cum, cine și în ce împrejurări a transmis Sucursalelor Bacău și Iași soluția convenită la nivelul Sucursalei Tg.-Mureș, care dintre factorii decizionali ai Sucursalelor Bacău și Iași a împărțit și apoi și-a asumat încheierea contractelor de sponsorizare.

Din partea SC R. SA, Sucursala Tg.-Mureș, așa cum rezultă din declarațiile inculpaților V., C. și N., contractele erau completate cu numărul de înregistrare de către inculpata C.L. și au fost semnate, în baza procurii generale acordate de d-l M.M., de către inculpatul V.M. la rubricile "Sponsor, SC R. SA, prin director general M.M.". După ce contractele de sponsorizare erau semnate de V., acestea erau transmise, cu mașinile de transport ale firmei, lui N.C., care de regulă după ce plățile erau făcute, le restituia pe aceeași cale, semnate și ștampilate la rubrica beneficiar.

Din partea SC R. SA, Sucursala Iași, potrivit relatărilor martorului B.F. și ale martorei M.F., la rubricile "Sponsor, SC R. SA, prin director general M.M." a semnat d-na M.F., iar celelalte două semnături din partea R. au fost aplicate de inculpatul C. și de jurista E.B..

Rapoartele de expertiză grafică nr. 118543/5 iunie 2013 și nr. 18639/6 iunie 2013 atestă că semnăturile de la rubricile "Beneficiar, Mănăstirea X, prin stavrofora M. B." aplicate pe contractele de sponsorizare încheiate cu Mănăstirea de către Sucursalele Tg.-Mureș și Iași cel mai probabil nu au fost executate de inculpata B.M.. De altfel, inculpatul N. în mod constant a precizat că maica stareță nu a știut de existența acestor contracte și că o parte dintre convenții a semnat-o el, sau o angajată a sa, în numele stareței, altă parte a dat-o spre semnare unor maici, spunându-le că trebuie să le semneze, fiind vorba de sponsorizări.

Cât privește contractele de sponsorizare încheiate de SC R. SA, Sucursala Bacău, diferite ca format și conținut de cele provenind de la Sucursalele Tg.-Mureș și Iași, nu rezultă cine a aplicat semnăturile la rubricile "Sponsor, SC R. SA". Semnăturile de la rubricile "Beneficiar, Mănăstirea X" nu au fost supuse expertizării, însă în mod vizibil acele semnături sunt diferite de cele pe care inculpata B.M. le-a aplicat pe declarațiile făcute în cauză, pe înscrisurile depuse la dosar și cele executate ca material de comparație pentru expertizele criminalistice grafice întocmite în cursul urmăririi penale.

Momentul 2 descris mai sus, în strânsă dependență cu secvențele 1 și 3, are însemnătate tocmai pentru că faptele întâmplate în acest sector interferează cu legea penală și sunt de natură infracțională. Mobilul acestor fapte a fost tocmai nevoia de a avea la dispoziție sumele necesare acoperirii acelor "avansuri de trezorerie" acordate în momentul 1, nejustificate și nedecontate ulterior.

Momentul 3: Imediat ce sumele de bani care formau obiectul contractelor de sponsorizare intrau în contul Mănăstirii X, deschis la N. S.A., o parte din acestea, în proporție de 86% (echivalent al valorii totale de 781.895 lei) era transferată, în mod divizat și în funcție de sucursala de la care proveneau sumele, în conturi ale unor angajați ai Sucursalelor Tg.-Mureș, Bacău și Iași, prin 30 ordine de plată, expuse mai jos (primele 24 ordine de plată vizează o farmacistă din Reghin și alți angajați ai Sucursalei Tg.-Mureș, următoarele trei ordine de plată au ca beneficiari angajați ai Sucursalei Bacău, iar ultimele trei angajați ai Sucursalei Iași):

#nr. 28/20 octombrie 2010, în contul lui R.C., suma de 25.000 lei, cu detaliu cv răsaduri,

#nr. 32/25 octombrie 2010, în contul lui B.L., suma de 27.000 lei, cu detaliu achiziție tablă,

#nr. 34/28 octombrie 2010, în contul lui C.L., suma de 28.000 lei, cu detaliu achiziție (indescifrabil),

#nr. 35/10 noiembrie 2010, în contul lui N.A., suma de 30.940 lei, cu detaliu mobilier,

#nr. 39/22 noiembrie 2010, în contul lui C.L., suma de 27.800 lei, cu detaliu utilaj,
#nr. 42/30 noiembrie 2010, în contul lui Ș.L., suma de 26.600 lei, cu detaliu cherestea,
#nr. 45/9 decembrie 2010, în contul lui R.C., suma de 26.500 lei, cu detaliu masă lemnoasă,
#nr. 50/27 decembrie 2010, în contul lui N.A., suma de 34.300 lei, cu detaliu material lemnos,
#nr. 55/30 decembrie 2010, în contul lui C.L., suma de 34.250 lei, cu detaliu tablă,
#nr. 3/20 ianuarie 2011, în contul lui Ș.L., suma de 25.720 lei, cu detaliu tablă,
#nr. 6/16 februarie 2011, în contul lui R.C., suma de 21.450 lei, cu detaliu masă lemnoasă,
#nr. 15/20 aprilie 2011, în contul lui M.A.C., suma de 31.800 lei, cu detaliu tablă zincată,
#nr. 16/20 aprilie 2011, în contul lui B.M., suma de 18.800 lei, cu detaliu vopsea interior,
#nr. 22/24 mai 2011, în contul lui M.A., suma de 28.270 lei, cu detaliu tablă zincată,
#nr. 26/17 iunie 2011, în contul lui N.A., suma de 17.100 lei, cu detaliu răsaduri,
#nr. 37/2 septembrie 2011, în contul lui M. I., suma de 17.100 lei, cu detaliu legume, verdețuri,
#nr. 42/26 octombrie 2011, în contul lui M. I., suma de 17.050 lei, cu detaliu var+materiale,
#nr. 46/12 decembrie 2011, în contul lui M. I., suma de 20.300 lei lei, cu detaliu rășină,
#nr. 2/27 ianuarie 2012, în contul lui N.A., suma de 25.650 lei, cu detaliu membrană hidroizolație,
#nr. 8/22 martie 2012, în contul lui M.R., suma de 25.620 lei, cu detaliu lemn prelucrat,
#nr. 19/12 iunie 2012, în contul lui R.C., suma de 14.930 lei, cu detaliu ceară,
#nr. 20/15 iunie 2012, în contul lui R.C., suma de 14.770 lei, cu detaliu muguri de brad,
#nr. 35/25 octombrie 2012, în contul lui M.R., suma de 25.560 lei, cu detaliu lemn iconostas,
#nr. 39/10 decembrie 2012, în contul lui B.L., suma de 25.500 lei, cu detaliu elemente iconostas,

#nr. 48/22 decembrie 2010, în contul lui S.I., suma de 33.100 lei, cu detaliu achiziție tablă,
#nr. 49/24 decembrie 2010, în contul lui P.D. Cristina, suma de 30.100 lei, cu detaliu achiziție tablă,
#nr. 5/26 ianuarie 2011, în contul lui V. Antoaneta, suma de 25.800 lei, cu detaliu segment iconostas,

#nr. 17/26 aprilie 2011, în contul lui B.F., suma de 38.780 lei, cu detaliu element iconostas,
#nr. 18/26 aprilie 2011, în contul lui S.C., suma de 30.020 lei, cu detaliu element iconostas,
#nr. 20/17 mai 2011, în contul lui D.V., suma de 34.385 lei, cu detaliu tablă zincată.
Dintre ordinele de plată enumerate în alineatul precedent, potrivit raportului de expertiză criminalistică grafică nr. 118291/9 mai 2013, cele cu nr. 28/20 octombrie 2010, nr. 32/25 octombrie 2010, nr. 34/28 octombrie 2010 și nr. 35/10 noiembrie 2010 poartă semnătura inculpatei B.M., iar în cazul celorlalte 26 ordine de plată, semnăturile probabil nu

au fost executate de această inculpată. Din declarațiile inculpaților N., V. și S., precum și ale martorilor R.C., R.D. și A.V. instanța deduce că N.C. Ș., fie direct, fie prin intermediul lui A.V., este cel care a depus în bancă toate cele 30 ordine de plată. Asupra acestei chestiuni, instanța va reveni infra, în secțiunea 3.5.

Sumele de bani intrate ca urmare a contractelor de sponsorizare în contul Mănăstirii X, deschis la N. S.A. și care nu au fost transferate prin cele 30 de ordine de plată, au rămas în patrimoniul Mănăstirii, adică un total de 132.105 lei, reprezentând o proporție de 14% din suma totală sponsorizată, și o parte a acestora a fost folosită de către Mănăstire, prin grija și cu implicarea inculpatului N. în interesul Mănăstirii, pentru plata unor lucrări și achiziții și pentru cumpărarea unor telefoane mobile și a abonamentelor aferente.

Cât privește situația banilor transferați prin cele 24 ordine de plată din contul Mănăstirii X în conturile angajaților SC R. SA, Sucursala Tg.-Mureș, la o dată anterioară zilei de 25 octombrie 2010, V.M. a înștiințat-o pe inculpata C.L. că parte din banii sponsorizați va fi virată din conturile Mănăstirii în conturile unor angajați SC R. SA, aceștia urmând să îi predea inculpatei sau la casierie, pentru a se stinge pozițiile acelor avansuri de trezorerie.

Totodată, inculpatul a informat-o și pe inculpata B.M.L. -șef serviciu resurse umane în cadrul Sucursalei Tg.-Mureș, că, în contul ei de salariu, urmează să intre în mai multe rânduri bani care de fapt nu sunt ai acesteia, ci sunt ai firmei, pe care trebuie să îi ridice în numerar, să îi predea lui sau să îi depună la casierie. V. i-a cerut inculpatei să-i furnizeze conturile IBAN ale altor angajați ai sucursalei, la care d-na B. avea acces în virtutea funcției pe care o îndeplinea, și i-a mai solicitat să-și anunțe colegii cu privire la faptul că urmează să primească în conturile personale bani care nu sunt venituri salariale, ci sunt banii firmei.

Prima tranzacție a avut loc în contul martorei R.C. -farmacist-șef în cadrul SC R. SA, Farmacia nr. 25 Reghin, cont deschis de martoră la A.B. SA. D-na R.C. îl cunoștea pe N.C. încă din timpul studenției, întrucât a efectuat practică de specialitate într-o farmacie deținută de inculpat. În cursul anului 2010, cel mai probabil după 11 octombrie și anterior datei de 20 octombrie, inculpatul a contactat-o telefonic pe martoră, solicitându-i să deschidă un cont la A.B. SA, în care urma să se vireze o sumă mare de bani, pe care d-na R. trebuia să o ridice și să o predea lui V.M.. La scurt timp după ce martora a deschis contul, i-a fost virată suma de 25.000 lei, pe care, după ce a fost anunțată despre virament de către N., a ridicat-o în numerar și a predat-o lui V.. Similar, în același cont al martorei au mai fost virate la datele de 9 decembrie 2010 și 16 februarie 2011 sumele de 26.500 lei și 21.450 lei, pe care le-a ridicat în numerar și le-a înmânat lui V.M.. Bănuind că acești banii ar putea să aibă o proveniență ilegală, martora i-a cerut lui N. să nu-i mai vireze alte sume în cont. Alte două sume, în valoare de 14.930 lei și 14.770 lei au mai fost totuși virate în 12 și 15 mai 2012, însă în contul de salariu al martorei, cont care i-a fost comunicat inculpatului V. de către inculpata B.. Și acești bani au fost ridicați de d-na R. și înmânați în numerar lui V.M..

Restul viramentelor s-a făcut în conturile de salarii ale inculpatelor B.M.L. și C.L., precum și ale altor angajați ai Sucursalei -martorii N.A., C.L., Ș.L., M.A., B.M., M.A., M. I. și M.R.. Conturile IBAN ale salariaților au fost comunicate și de această dată inculpatului de către d-na B. sau, în lipsa ei, de către martora N.A..

De îndată ce transferurile erau operate din contul N. S.A. al Mănăstirii X în conturile inculpatelor B. și C., precum și ale celor opt martori menționați, inculpatele retrăgeau sumele de bani care le-au fost virate și le depuneau în casieria Sucursalei Tg.-Mureș, iar martorii erau anunțați după caz de către B., C. sau V. că le-au intrat bani în cont care trebuie să îi predea în numerar la casierie sau unuia dintre cei trei inculpați.

În concret, inculpatul V. le-a înștiințat pe martorele Ș.L. și B.M. despre sumele care le-au intrat în contul fiecăreia, cerându-le să le ridice în numerar și să i le predea, ceea ce martorele au făcut. Inculpata C.L. i-a informat pe martorii M.A. și M. I. că le-au intrat în cont sume pe care trebuie să le aducă în societate, d-na M.A. a retras suma din cont și a predat-o

inculpatei, iar d-l M. I. la rândul său a retras sumele din contul său și le-a înmânat casieritei M.R.. Inculpata B. M. le-a adus la cunoștința martorelor N.A., C.L., M.A. și B.M. faptul că le-au intrat în cont sume pe care trebuie să le retragă și să le predea ei sau în casierie, nu le-a oferit alte detalii martorelor, cu excepția d-nei N. căreia i-a spus că sunt banii firmei care are nevoie de ceva lichidități pentru acoperirea unor plăți sau datorii. Martorele au retras sumele ce le fuseseră virate în conturi, d-nele C. și B. le-au depus la casierie, d-na M.A. le-a predat inculpatei B., iar d-na N. le-a înmânat inculpatei C..

De fiecare dată, cei opt martori nu au primit chitanțe doveditoare pentru sumele date fie lui V., C. sau B., fie casieritei M.R..

Asemenea chitanțe au fost totuși întocmite, cu destinația avansuri trezorerie/decontare, foi de decont de acest fel fiind semnate inclusiv de martora Ș.L. chiar pentru bani pe care aceasta nu i-a ridicat din casă.

În acest mod, au fost stinse avansuri de trezorerie nejustificate și nedecontate, de natura celor descrise în momentul 1. Chitanțele eliberate acopereau suma de 219.804,33 lei, restul de 369.905,67 lei fiind imputat prin rechizitoriu că a fost însușit de inculpatul V.M.. Instanța de al doilea grad va analiza în detaliu destinația sumei de 369.905,67 lei mai jos, la secțiunea 3.4.

Referitor la situația sumelor transferate prin trei ordine de plată din contul Mănăstirii X în conturile angajaților Sucursalei Bacău a SC R. SA, inculpatul S.I. a precizat că d-l R. i-a spus că va păstra legătura cu o persoană căreia trebuia să îi transmită conturile IBAN ale angajaților sucursalei în care să vireze sumele și a admis că acea persoană de legătură posibil era inculpatul N.C.. Inculpatul N. a specificat că singura persoană din cadrul R. cu care a discutat despre contractele de sponsorizare și despre viramentele ulterioare a fost inculpatul V.M., iar acesta din urmă a menționat că a ținut legătura cu N. doar în privința contractelor de sponsorizare perfectate de Sucursala Tg.-Mureș și a viramentelor făcute de N. în conturile angajaților acestei sucursale.

În contextul în care V.M. și N.C. nu aveau acces la conturile personale ale angajaților Sucursalei Bacău, iar între V. și S. nu s-a demonstrat nicio legătură directă sau indirectă care să intereseze faptele din prezenta cauză, sunt plauzibile susținerile inculpatului S. care se coroborează cu ale inculpatului V. și ale martorelor P.D. Cristina și V.A.. Astfel, inculpatul S. este cel care a comunicat lui N. contul său IBAN, precum și conturile IBAN ale martorelor P. și V., iar inculpatul N. l-a înștiințat atunci când a făcut cele trei viramente.

Suma intrată în contul lui S. a fost depusă de acesta la casieria Sucursalei Bacău, tot inculpatul a fost cel care le-a înștiințat pe cele două martore că le-au intrat în conturi sume pe care trebuie să le retragă și să le aducă la casierie, pe martora P.D.C. atenționând-o că din eroare i-a fost virată în contul ei bancar o sumă de bani, destinată de fapt angajatorului R. SA, Sucursala Bacău, martorei V. Antoaneta nu i-a mai dat nicio explicație cu privire la banii care îi fuseseră virați în cont, dar pe care trebuia să îi aducă în numerar la casierie. Inculpatul a mai dispus casierei S.M. să elibereze chitanțe pe numele lui M.M. pentru sumele pe care el și cele două colege ale sale le-au depus la casierie.

În privința situației sumelor transferate prin trei ordine de plată din contul Mănăstirii X în conturile martorilor B.F., S.C. și D.V., inculpatul C.C.T. a negat constant că el ar fi comunicat lui N. conturile IBAN ale martorilor, iar acesta din urmă i-a confirmat spusele. Contrar acestor susțineri, instanța deduce că inculpatul C. este cel care a comunicat lui N. conturile, iar N. îl înștiințea când făcea viramentele. O asemenea concluzie rezultă din coroborarea depozițiilor martorelor S.C., C.D.L. și G.M., la care se adaugă împrejurarea că, în virtutea poziției sale, consolidate în cadrul Sucursalei Iași, inculpatul C. putea să obțină aceste conturi IBAN de la martora C., precum și faptul că același inculpat avea cunoștință că banii fuseseră virați în conturile martorilor B.F., S.C. și D.V., tocmai el înștiințându-i pe cei trei că au primit în cont o sumă de bani, că este o greșeală și trebuie să le înapoieze în contul R..

În urma acestei înștiințări, martorul B.F. a virat o parte din bani în contul R., iar după ce inculpatul C. l-a anunțat că nu a virat întreaga sumă care îi intrase în cont, martorul a mai făcut o depunere la casierie de 4.000 lei în numerar. Martora D.V., la rândul său, după ce a primit de la C.C. informația că i-a intrat o sumă în cont, pe care trebuie să restituie R., a virat în contul societății suma respectivă. Similar, după ce a fost anunțată că i-a fost virată o sumă în cont, pe care trebuie să o ridice și să o predea la contabilitate, martora S.C. a retras această sumă și a predat-o la contabilitate.

Momentul 3 este cel asupra căruia procurorul titular al rechizitoriilor s-a aplecat în mod prioritar și a strâns cele mai consistente probe. În acest moment 3 dovezile sunt certe, edificatoare și necontestate în sensul că transferul către angajații R. indicați al 86% din sumele sponsorizate a avut loc în mod divizat și că parte din acele sume a fost adusă în patrimoniul societății fie în urma unor operațiuni electronice de transfer, fie predate în numerar în casiere ori în mâna inculpaților V., C. și B., pentru a stinge avansurile din trezorerie. Faptele din acest segment 3 și scopul lor nu sunt însă izolate și sub nicio formă nu pot să fie dissociate de ceea ce s-a întâmplat anterior, mai ales în momentul 1 descris supra.

3.2. Natura juridică a contractelor de sponsorizare.

Determinarea naturii juridice a celor 19 contracte de sponsorizare prezintă interes în cauză nu doar pentru stabilirea încadrării juridice a faptelor întâmplate în momentul 2, ci și în vederea soluționării acțiunii penale puse în mișcare pentru faptele care au avut loc în momentele 2 și 3.

Din maniera în care s-au petrecut faptele, descrisă în secțiunea anterioară, instanța de apel constată că, în mod aparent, cele 19 contracte publice încheiate în momentul 2 al stării de fapt între SC R. SA, prin Sucursalele Tg.-Mureș, Bacău și Iași, pe de o parte, și Mănăstirea X din Oradea, pe de altă parte, erau convenții de sponsorizare în sensul Legii nr. 32/1994 privind sponsorizarea.

Diferit de acuză, care susține că integral cele 19 contracte au fost unele fictive, instanța de al doilea grad reține că aranjamentele făcute în momentul 1, însoțite de transferurile operate în momentul 3 dezvăluie că, în realitate, între părți a avut loc o simulație prin deghizare parțială cu privire la întinderea obiectului sponsorizării. Mai precis, manifestările de voință a părților au fost în sensul că obiect al sponsorizării reale să îl constituie doar o proporție de 14% din sumele precizate în fiecare convenție. Pentru restul de 86% al valorilor stipulate în contracte, prin actul secret al părților, văzut în sensul de negotium, înțelegerea a fost ca această proporție să nu reprezinte obiect al sponsorizării, iar contractele publice de sponsorizare să fie doar paravanul prin care banii puteau să fie scoși aparent din patrimoniul sponsorului, pentru a fi utilizați de fapt în același patrimoniu, cu destinația acoperirii “avansurilor de trezorerie” acordate în momentul 1, nejustificate și nedecontate.

Altfel spus, în baza actului secret, transferarea din conturile SC R. SA în contul Mănăstirii X a proporției de 86% era un mecanism pur formal, apt să elibereze în aparență banii din patrimoniul societății, bani care pe mai departe erau considerați de contractanți ca făcând parte din același patrimoniu și căroră, prin operațiunile realizate în momentul 3, le-a fost schimbată doar destinația în contabilitatea societății. În acest sens, sunt edificatoare declarațiile martorilor R.C., N.A., C.L., Ș.L., M.A., B.M., M.A., M. I., M.R., P.D.C., B.F. și D.V., cu toții afirmând că au fost informați că li s-au virat în cont sume care nu le aparțin, ci sunt ale societății și că trebuie fie să le ridice, să le aducă și să le depună în numerar la contabilitate, fie să le transfere în contul SC R. SA.

3.3. Încadrarea juridică dată faptelor.

Prima instanță, cu toate că prin încheierea din 25 mai 2020, a operat o schimbare parțială a încadrării juridice, nu s-a aplecat în mod detaliat asupra tuturor chestiunilor invocate de procuror și de inculpați legate de încadrarea juridică a faptelor. În plus, a trecut cu vederea

clarificările făcute de procuror prin comunicarea din 21 ianuarie 2020, reiterate la termenul de judecată din 15 septembrie 2020.

În acest context, prin încheierea din 2 iulie 2021, instanța de apel a dispus schimbarea încadrării juridice în următoarea formulă:

a) În cazul inculpatului V.M.:

(i) din infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 în aceeași faptă, de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 C. pen.;

(ii) din infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969, în infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen.;

(iii) din infracțiunea de delapidare cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată, prevăzută de art. 215 ind. 1 alin. 1 și 2 C. pen. din 1969, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 în folosirea cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu, în formă continuată, prevăzută de art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. 1969 și aplicarea art. 5 C. pen..

b) În cazul inculpatului N.C.Ș.:

(i) din infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 în aceeași faptă, de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 C. pen.;

(ii) din infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969, în infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și art. 5 C. pen..

c) În cazul inculpatei B.M.:

(i) din infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 în aceeași faptă, de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 C. pen.;

(ii) din infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969, în infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen..

d) În cazul inculpatului S.I.:

(i) din infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969, în infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen.;

(ii) din infracțiunea de delapidare cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată prevăzută de art. 215 ind. 1 alin. 1 și 2 C. pen. din 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 în participație improprie la infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu, în formă continuată, prevăzută de art. 31 alin. 2 C. pen. din 1969, cu referire la art. art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată (formă în vigoare la 24.01.2011), cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. 1969 și aplicarea art. 5 C. pen..

e) În cazul inculpatei B.M.L.:

- din infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969, în infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin.

1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, republicată (în vigoare la 10.12.2012), cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen..

f) În cazul inculpatei C.L.:

- din infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și art. 18 din Legea nr. 508/2004, în infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002, republicată (în vigoare la 10.12.2012), cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 18 din Legea nr. 508/2004 și a art. 5 C. pen..

g) În cazul inculpatului C.C.T.:

(i) din infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 C. pen. în infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 C. pen.;

(ii) din infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C. pen., în participație improprie la infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, prevăzută de art. 31 alin. 2 C. pen. din 1969 cu referire art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen.;

(iii) din infracțiunea de delapidare, în formă continuată, prevăzută de art. 295 alin. 1 C. pen., cu aplicarea art. 35 alin. 1 C. pen. în participație improprie la infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu, în formă continuată, prevăzută de art. 31 alin. 2 C. pen. din 1969, cu referire la art. 272 alin.1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată (în vigoare la data de 12.05.2011), cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen.

Cele opt aserțiuni notate în considerentele încheierii din 2 iulie 2021, pe care Curtea le-a avut în vedere odată cu discutarea și dispunerea schimbării încadrării juridice, au fost atunci de natură pur tehnică și s-au referit strict la situația de fapt expusă în cele două rechizitorii, astfel cum au fost clarificate prin precizările procurorului din 21 ianuarie 2020, fără ca instanța de al doilea grad să modifice în vreun fel cauza acuzației.

Suplimentar celor specificate la pct. 6) al expozitivului încheierii din 2 iulie 2021, Curtea de Apel mai subliniază că infracțiunea de delapidare, în varianta incriminată în art. 215¹ C. pen. din 1969, dar și în varianta prescrisă de art. 295 din actualul Cod penal, reprezintă o formă sofisticată a abuzului de încredere pe care funcționarul îl comite prin însușirea, folosirea sau traficarea de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează în drept ori în fapt. În acest caz, acțiunile specifice ale subiectului activ au loc în detrimentul persoanei ale cărei bunuri le gestionează ori le administrează și profită autorului sau unor terți.

În ipoteza în care acțiunile de însușire, folosire sau traficare au loc tocmai în interesul persoanei morale, cum este cazul în speță, actele gestionarului sau ale administratorului excedează conținutului obiectiv al infracțiunii de delapidare, însă dacă acele acțiuni se execută într-un interes ilegal al entității, atunci ele pot să se situeze în sfera obiectivă a altor fapte prevăzute de legea penală.

În prezenta speță, procurorul a reproșat inculpaților V.M., S.I. și C.C. în esență că au dispus efectuarea din conturile Sucursalelor Tg.-Mureș, Bacău și Iași în contul Mănăstirii X a viramentelor aferente contractelor de sponsorizare fictive, cu toții au traficant astfel sumele referite în interesul SC R. SA., iar inculpatul V. și-a însușit o parte din aceste sume. În acest fel, procurorul a denunțat modalitatea de executare a contractelor de sponsorizare pe care titularul acuzei le-a considerat integral fictive. Pe durata urmăririi penale, acestei activități procurorul i-a atașat trei încadrări juridice: inițial în infracțiunea de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, apoi în participație improprie la

infracțiunea de înșelăciune, prevăzută de art. 31 alin. 2 C. pen. din 1969 raportat la art. 215 alin. 1, 2 și 5 C. pen., pentru ca în final să se oprească la infracțiunea de delapidare, sub încadrarea căreia a și dispus trimiterea în judecată.

Curtea de Apel a menționat deja, la secțiunea 3.2. din considerente, că pentru 14% din sumele indicate în contracte, sponsorizarea a fost una reală, așadar transferul acestui procent de la SC R. SA la Mănăstirea X a fost unul legal și nu interferează cu vreo faptă prevăzută de legea penală.

Rămâne în discuție transferul procentului de 86% cu privire la care între părți a intervenit simulația. Instanța de al doilea grad a constatat supra că acest transfer nu a avut loc în detrimentul societății, el a fost girat de către factorii de conducere ai entității morale și s-a realizat pentru a asigura, prin mecanismele care i-au urmat, acoperirea avansurilor de trezorerie nejustificate și nedecontate, pe care tocmai societatea le-a încurajat și le-a tolerat de-a lungul timpului. Un asemenea transfer nu a dus la un minus valoare în patrimoniul societății, el a fost menit să schimbe destinația banilor în același patrimoniu, pentru închiderea avansurilor de trezorerie.

În acest fel, prin virarea din conturile SC R. SA în contul Mănăstirii X a 86% din sumele menționate în contractele publice de sponsorizare, activul licit al societății a fost folosit nu în realizarea obiectului legal de activitate al acesteia și nu pentru a acorda o bonificație unui lăcaș monahal, ci în vederea mascării obținerii unor lichidități necesare acoperirii avansurilor de trezorerie, adică într-un scop contrar intereselor legitime ale persoanei juridice. Scopul ilegitim se desprinde tocmai din faptul că, prin efectuarea viramentelor în discuție, a fost deturnat obiectul de activitate asumat de către persoana juridică. O asemenea deturnare a obiectului de activitate a SC R. SA reprezintă tocmai măsura relei credințe la care se referă textul art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată.

“Creditul de care se bucură societatea”, în sensul art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată, înseamnă activul licit al patrimonialității juridice. În aceeași ordine de idei, acțiunea de “folosire”, propagată de acest text legat, are un înțeles mult mai cuprinzător decât cel prevăzut de art. 215¹ alin. 1 C. pen. din 1969 (art. 295 C. pen. actual) și include orice act prin care se utilizează, se trage un folos ori se profită de activul social, inclusiv acte de traficare a acestui activ. Totodată, infracțiunea incriminată de art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată protejează funcționarea legală a societăților comerciale, așa încât legiuitorul nu atașează conținutului obiectiv al acestei fapte producerea vreunei pagube.

Prin urmare, actele succesive atribuite de procuror inculpaților V., S. și C., prin care aceștia au dispus virarea din conturile SC R. SA în contul Mănăstirii X a procentului de 86%, traficând astfel acele sume, obiectiv și subiectiv nu se circumscriu infracțiunii de delapidare, ci infracțiunii de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu, prevăzute de art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen., în forma de participație indicată pentru fiecare inculpat în încheierea din 2 iulie 2021.

Prin punctul de vedere deus în scris la data de 9 martie 2020, procurorul a dezavuat ipoteza inculpaților avansată încă din prim grad, potrivit căreia fapta se încadrează mai degrabă în infracțiunea incriminată de art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată. Reprezentantul Ministerului Public a specificat între altele că cea mai potrivită este încadrarea juridică în infracțiunea de delapidare tocmai pentru că, între altele, paguba reprezintă echivalentul dobânzii legale pe durata cât bunul a fost scos, chiar și temporar din sfera patrimoniului în care se găsea, creându-se astfel o stare de pericol pentru acel patrimoniu, iar urmarea imediată constă în lipsirea societății de acei bani, lipsirea persoanei vătămate de posibilitatea de a-i folosi.

Instanța de al doilea grad subliniază că cei trei inculpați nu au fost trimiși în judecată pentru că, în urma dispozițiilor de virare a sumelor indicate în contractele de sponsorizare, SC R. SA a fost prejudiciată de dobânda legală aferentă acelor sume, ci pentru că ar fi dispus virarea banilor în interesul R., traficând banii, iar inculpatul N. însușindu-și o parte din aceștia. Așadar, dacă delapidarea s-ar reține pentru motivul expus de procuror în 9 martie 2020, ar însemna ca instanța să modifice cauza acuzației, ceea ce este inadmisibil. În plus, în consens cu opinia exprimată de avocatul inculpatului C., dacă s-ar urmări raționamentul procurorului exprimat în martie 2020, ar însemna că infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societate ar fi întotdeauna absorbită în infracțiunea de delapidare, ceea ce ar goli de conținut scopul urmărit de legiuitor prin incriminarea distinctă a celor două fapte.

3.4. Infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu pusă pe seama inculpaților V.M. (sub forma de participație proprie a autoratului), S.I. și C.C.T. (ultimii doi sub forma participației improprie).

Prin rechizitoriul emis la data de 12 decembrie 2013, procurorul a reținut că inculpatul V.M., în calitate de director al SC R. SA - Sucursala Tg.Mureș (persoană cu atribuții de administrare a conturilor bancare), în baza aceleiași rezoluțiuni infracționale, în intervalul octombrie 2010-octombrie 2012, a dispus efectuarea viramentelor aferente contractelor de sponsorizare fictive semnate, printr-un număr de 23 de ordine de plată, în cuantum de 690.500 lei, însușindu-și, respectiv traficând aceste sume în interes personal (369.905,67 lei) respectiv în interesul SC R. SA (219.804,33 lei).

Totodată, inculpatul S.I., în calitate de contabil șef al SC R. SA - Sucursala Bacău (persoană cu atribuții de gestiune a conturilor sucursalei), în baza aceleiași rezoluțiuni infracționale, în intervalul decembrie 2010-ianuarie 2011, a dispus efectuarea viramentelor aferente contractelor de sponsorizare fictive semnate la nivelul sucursalei pe care o conducea, printr-un număr de 3 de ordine de plată, în cuantum de 108.500 lei, traficând aceste sume în interesul SC R. SA.

Prin rechizitoriul din 30 aprilie 2014, procurorul a reținut că inculpatul C.C.T., în calitate de manager financiar al SC R. SA, cu activitate preponderentă în cadrul Sucursala Iași (persoană cu atribuții de gestionare a conturilor sucursalei), în baza aceleiași rezoluțiuni infracționale, în intervalul martie-aprilie 2011, a dispus efectuarea viramentelor aferente contractelor de sponsorizare fictive semnate la nivelul Sucursalei Iași, printr-un număr de 3 ordine de plată, în cuantum de 120.000 lei, traficând aceste sume în interesul SC R. SA.

Acestea sunt faptele care țin de executarea contractelor de sponsorizare și care s-au comis în momentul 2 al stării de fapt, detaliat în secțiunea 3.1., și care au fost încadrate juridic prin încheierea din 2 iulie 2021 în infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu.

Infracțiunea incriminată de 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată se sancționa la data faptelor cu închisoare de la un an la 3 ani.

Conform art. 122 lit. d C. pen. din 1969, răspunderea penală se prescrie în termen de 5 ani de la data săvârșirii infracțiunii, când legea prevede pentru această infracțiune pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani.

Pe parcursul procesului penal, odată cu declanșarea procedurilor, termenul de prescripție a răspunderii penale, s-a întrerupt față de cei trei inculpați.

În cauză, doar în privința inculpaților S.I. și C.C. sunt incidente dispozițiile art. 124 C. pen. din 1969, privind prescripția specială, în varianta anterioară Legii nr. 63/2012, în temeiul cărora “prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție prevăzut în art. 122 este depășit cu încă jumătate”. În acest context, instanța de apel remarcă faptul că, de la datele indicate de procuror pentru epuizarea infracțiunii (24

ianuarie 2011-S. și 12 mai 2011 -C.) și până în 31 ianuarie 2013, textul art. 124 C. pen. din 1969 a fost modificat prin Legea nr. 63/2012. În formula modificată prin Legea nr. 63, art. 124 C. pen. din 1969 pretindea, pentru împlinirea prescripției speciale, depășirea cu încă o dată a termenelor de prescripție a răspunderii penale. Pornind de la considerentele deciziei nr. 1092/18 decembrie 2012 a Curții Constituționale (publicată în „Monitorul oficial al României”, partea I, nr. 67/31 ianuarie 2013), instanța de apel constată că dispozițiile art. 124 C. pen. din 1969 în forma dinaintea Legii nr. 63/2012 sunt mai favorabile inculpaților S. și C., astfel încât în cazul lor calculul prescripției speciale se va realiza potrivit acelor prevederi.

În raport cu data epuizării infracțiunii de către cei doi inculpați, aplicând dispozițiile art. 122 alin. 1 lit. d, art. 124 și art. 154 C. pen. din 1969, prescripția specială a răspunderii penale s-a împlinit pentru inculpatul S.I. la data de 23 iulie 2018, iar pentru inculpatul C.C.T. la data de 11 noiembrie 2018.

Cei doi inculpați au cerut în ședința de judecată din 17 septembrie 2021 continuarea procesului penal, ceea ce implică cercetarea de către instanța de al doilea grad dacă fapta există, dacă aceasta constituie infracțiunea referită și dacă a fost comisă de către inculpați. O asemenea analiză o va face și în situația inculpatului V.M., căci în privința acestuia a fost eronată constatarea instanței de apel, făcută la termenul din 2 iulie 2021, după care prescripția răspunderii penale s-ar fi împlinit în 3 iunie 2020. În realitate, în cazul său, data epuizării infracțiunii este 4 decembrie 2012, când era deja în vigoare Legea nr. 63/2012, astfel că termenul prescripției speciale este de 10 ani (5 ani conform art. 122 lit. d C. pen. din 1969+5 ani, conform art. 124 C. pen. din 1969, modificat prin Legea nr. 63/2012) și urmează să se îplinească abia în 3 decembrie 2022.

A) În ceea ce privește pe inculpații V.M. și S.I., anterior, în secțiunile 3.2. și 3.3., Curtea a constatat că pentru procentul de 14% din sumele arătate în contracte, sponsorizarea a fost una reală, așa încât executarea contractelor până la această câtime, prin virarea ei în contul Mănăstirii X, nu se circumscrie vreunei infracțiuni.

Referitor la transferul restului de 86%, în privința căruia contractele de sponsorizare au fost simulate, instanța observă că, prin declarațiile date în cursul urmăririi penale, inculpații V. și S. au recunoscut că au dispus efectuarea viramentelor, iar martorele M.A. și P.D. Cristina au confirmat că viramentele le-au efectuat în baza dispozițiilor date de V. (prima martoră) și S. (a doua martoră). De asemenea, potrivit propriilor afirmații, cei doi inculpați știau contextul, mobilul și scopul simulării prin deghizare a sponsorizării procentajului de 86%.

Astfel, cât privește transferul proporției de 86% dintre sumele care au format obiectul contractelor de sponsorizare parțial simulate încheiate de Sucursale Tg.-Mureș și Bacău, inculpații V.M. și S.I. au participat în cunoștință de cauză la comiterea în formă continuată a infracțiunii de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia, primul în calitate de autor (deținând calitatea specială de director prevăzută de art. 272 alin. 1 din Legea nr. 31/1990 republicată), al doilea sub forma participației impropriei prevăzute de art. 31 alin. 2 C. pen. din 1969. Acesta din urmă nu avea vreo calitate specială dintre cele prescrise subiectului activ în textul de incriminare, însă prin dispunerea efectuării viramentelor și-a adus contribuția și ajutorul la activitatea celorlalte persoane din conducerea SC R. SA, implicate în semnarea și executarea contractelor de sponsorizare simulate parțial, persoane care însă nu au fost trimise în judecată, așa încât instanța nu are căderea să le stabilească vinovăția.

În consecință, în cazul celor doi inculpați, fapta există, a fost comisă de către aceștia cu forma specifică de participație a fiecăruia și constituie infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia, cu următoarele precizări:

În primul rând, rămân valabile și instanța de apel nu va mai reitiera argumentele prezentate în secțiunea 3.2. în demonstrarea existenței elementelor subiectiv și obiectiv ale infracțiunii de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu.

În al doilea rând, Curtea de Apel notează că în lanțul decizional al transferării din conturile SC R. SA, Sucursalele Tg.-Mureș și Bacău, în contul Mănăstirii X a procentului de 86%, dispozițiile date de V.M. și S.I. au format o verigă care, luată singular, nu ar fi avut nicio consecință juridică, date fiind funcția și atribuțiile pe care fiecare dintre aceștia le îndeplineau în organigrama societății.

În schimb, dispozițiile inculpaților, însoțite de prescripțiile adoptate și impuse la perfectarea și apoi la executarea contractelor, de către persoanele aflate în poziții cheie de conducere a societății mamă au dus la efectul scontat.

Împrejurarea că acele persoane nu au fost cercetate penal și nu au fost deduse judecății este inexplicabilă în ochii instanței de apel, însă această împrejurare nu exclude implicația inculpaților V. și S., care voit s-au plasat în conivență cu membrii din conducerea mamă a SC R. SA.

În al treilea rând, procurorul a pus în sarcina inculpatului V.M. însușirea sumei de 369.905,67 lei (parte din procentul de 86%). În declarațiile date în cursul urmăririi penale și al judecății în apel, inculpatul a negat o asemenea teză, afirmând constant că nu și-a însușit cei 369.905,67 lei, ci i-a utilizat fie pentru alte cheltuieli de protocol legate potențial de întreg personalul Sucursalei, pentru care nu a mai ridicat bani din casierie, fie pentru unele nevoi personale ale angajaților, cheltuieli care au fost făcute întotdeauna cu știința conducerii societății.

Instanța de apel acceptă că afirmațiile inculpatului sunt plauzibile și că suma de 369.905,67 lei din creditul SC R. SA nu a fost însușită de către inculpat, ci a fost folosită de acesta într-un scop contrar intereselor legitime ale societății, pentru următoarele argumente:

(i) În discuție este vorba de o sumă consistentă de bani, a cărei pierdere nu ar fi lăsat indiferentă societatea angajatoare, însă SC R. SA nu a negat niciun moment alegațiile inculpatului și nu s-a constituit parte civilă împotriva acestuia, dimpotrivă l-a păstrat pe inculpat în rândul angajaților săi, el deținând în continuare funcții de conducere.

(ii) Din succesiunea contractelor de sponsorizare parțial simulate, se observă că sumele vehiculate în primele trei acte încheiate în octombrie-decembrie 2010 au fost reduse la aproximativ o treime în următoarele convenții adoptate în perioada ianuarie 2011-octombrie 2012. În tot acest ultim răstimp, însă, potrivit declarațiilor inculpaților V.M., C.L., B. M. și ale martorei M.R. M., la nivelul Sucursalei Tg.-Mureș erau în continuare infuzate consistente resurse bănești cu același titlu incert de protocol, cu toate că era acută problema neacoperirii avansurilor de trezorerie nejustificate și nedecontate. În aceste circumstanțe, instanța deduce în mod rezonabil că suma de 369.905,67 lei a constituit de fapt rezerva necesară pentru a limita acordarea unor noi avansuri de trezorerie și a fost folosită în același scop de „protocol”.

(iii) La dosarul cauzei nu există nicio dovadă din care să rezulte că, în perioada de referință, în patrimoniul inculpatului V. au intrat cei 369.905,67 lei, sau că el ori apropiați ai acestuia au dobândit bunuri de o asemenea valoare.

În lumina considerente de mai sus:

a) În cazul inculpatului V.M., la determinarea și aplicarea pedepsei, instanța de apel are în vedere limitele speciale prevăzute de art. 272 alin. 1 (închisoare de la unu la 3 ani), reduse cu o treime conform art. 396 alin. 10 C. pr. Pen. (8 luni la 2 ani închisoare), căci inculpatul a cerut și în prim grad i s-a admis cererea ca judecata să aibă loc în procedura simplificată și, chiar dacă instanța de apel a respins această solicitare, potrivit textului art. 396 alin. 10, cauza de reducere a pedepsei operează în favoarea inculpatului.

Totodată, ia în considerare faptul că prima instanță a aplicat în beneficiul lui V.M. circumstanța atenuantă judiciară prevăzută de art. 74 alin. 1 lit. a C. pen. din 1969, iar procurorul nu a criticat reținerea atenuantei, ci doar indicarea greșită a temeiului juridic al efectelor circumstanței atenuante.

De asemenea, la individualizarea pedepsei, Curtea observă criteriile prevăzute de art. 72 C. pen. din 1969. În concret, pe de o parte, face referire la gravitatea medie a infracțiunii săvârșite, concretizată în circumstanțele și mobilul comiterii acesteia, așa cum au fost detaliate anterior în secțiunea 3.1. Nu omite nici contribuția importantă însă nu esențială a inculpatului la comiterea infracțiunii, dar și la momentele care au precedat-o și succedat-o. Observă, în același timp, perioada îndelungată, de mai bine de 9 ani și 5 luni, scursă de la data epuizării faptei și până la pronunțarea hotărârii definitive, perioadă care nu a fost cauzată de vreun comportament dilatoriu al inculpatului.

Pe de altă parte, nu poate să treacă cu vederea persoana inculpatului care are o bună conduită în familie și societate și în privința căruia infracțiunea care se judecă este singura abatere de la legea penală. În plus, pe durata judecății, d-l M.M. s-a înfățișat constant la termenele fixate, absențele fiind sporadice și justificate. Totodată, vârsta, gradul de instruire și atașamentul său față de valorile familiale și sociale reduc la minim pericolul recidivei.

În raport cu aceste criterii, instanța va aplica inculpatului o pedeapsă de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu, în formă continuată, prevăzute de art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969, art. 74 alin. 1 a C. pen. din 1969, cu aplicarea art. 76 alin. 1 lit. e C. pen. din 1969 și art. 5 C. pen. Această pedeapsă răspunde exigenței de proporționalitate și este aptă să atingă în concret și în mod eficient nevoile reinsertiei sociale și ale prevenției generale, aplicarea unei sancțiuni pecuniare fiind inadecvată în raport cu gravitatea faptei.

Corelativ pedepsei principale, potrivit art. 71 alin. 1 și 2 C. pen. se impune și pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a doua și lit. b C. pen. din 1969 -de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice și de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

În situația lui V.M. sunt îndeplinite cumulativ condițiile prescrise de art. 81 C. pen. din 1969 pentru suspendarea condiționată a executării pedepsei și, date fiind circumstanțele reale ale faptei și cele personale ale inculpatului, realele sale perspective de reabilitare socială și riscul minor de recidivă, instanța reține că aplicarea pedepsei este suficientă și, chiar fără executarea acesteia, el nu va mai comite alte infracțiuni.

Astfel, în temeiul art. 81 C. pen. din 1969, va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei de 6 luni închisoare aplicate inculpatului V.M., pe durata termenului de încercare prevăzut de art. 82 C. pen. din 1969, de 2 ani (termen fix) și 6 luni (durata pedepsei aplicate).

Odată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei principale, potrivit art. 71 alin. 5 C. pen. din 1969, pe durata termenului de încercare al suspendării condiționate, este suspendată de drept și executarea pedepsei accesorii aplicate.

Va atenționa inculpatul asupra prevederilor art. 83 C. pen. din 1969, privind revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni pe durata termenului de încercare.

b) În cazul inculpatului S.I. operează prioritar clauza de înlăturare a răspunderii penale dată de intervenția prescripției răspunderii penale, astfel că, în rejudecare, în baza art. 396 alin. 1 și 6 cu referire la art. 17 alin. 2 raportat la art. 16 alin. 1 lit. f C. pr. pen. instanța de al doilea grad va dispune încetarea procesul penal pornit față de acest inculpat, pentru săvârșirea participăției improprie la infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu, în formă continuată,

prevăzute de art. 31 alin. 2 C. pen. din 1969 cu referire la art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen.

B) În ceea ce îl privește pe inculpatul C.C.T., Curtea notează că, din perspectiva infracțiunii analizate, procurorul nu l-a trimis în judecată pe acesta pentru că a participat activ la încheierea celor două contracte de sponsorizare simulate (prin semnarea acestora și aducerea cel puțin a unuia la secretaria V.N., cu solicitarea ștampilării, înregistrării și predării la serviciul de contabilitate pentru punerea în executare) și nici pentru că nu a făcut obiecțiuni la raportul de plăți întocmit de martora N.M..

Cât timp, potrivit art. 371 C. pr. Pen., obiectul judecății se mărginește la faptele arătate în actul de sesizare a instanței și principiul separării funcțiilor judiciare împiedică instanța de judecată să modifice cauza acuzației, Curtea de Apel va examina exclusiv activitățile puse pe seama lui C.C. prin rechizitoriul din 30 aprilie 2014.

La epoca faptelor, inculpatul nu îndeplinea niciuna din calitățile speciale pretinse de art. 272 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată, astfel că prin încheierea din 2 iulie 2021, la încadrarea juridică s-a reținut participația improprie. El avea funcția de manager financiar în cadrul Sucursalei Iași a SC R. SA, având delegate, prin dispozițiile conducerii societății, atribuții de audit și control intern la afiliații persoanei juridice.

În cuprinsul Contractului individual de muncă nr. 349/1 iulie 2007 și al celor două acte adiționale acestuia nu îi erau clar indicate atribuțiile și acestuia nu i s-a întocmit o fișă a postului, poziția lui nu era cuprinsă în organigrama societății, iar prin înscrisul din 2 mai 2021, directorul general al SC R. SA a specificat că nu avea atribuții de administrare sau de gestionare a patrimoniului, disponibilităților bănești și conturilor bancare ale angajatorului.

În fapt, însă, din declarațiile martorilor B.F., D.V., S.C., C. D.I., G.M., N.M. și V.N. rezultă că inculpatul C. se subordona imediat ierarhic lui B.F., dar se situa în poziție de conducere, fiind superiorul ierarhic al celorlalte martore nominalizate, care se considerau subordonate ale lui, punctul său de vedere legat de gestionarea activului societății era necesar și era respectat de către cei cu funcții de execuții, iar dispozițiile sale erau puse în executare. Astfel, chiar dacă scriptic inculpatul nu deținea atribuții de gestionare, în fapt el exercita asemenea prerogative.

În acest context, dacă ar fi întreprins activitatea care îi este imputată prin rechizitoriu, C.C.T. s-ar fi aflat într-o situație similară cu a inculpatului S.I..

În cazul său, însă, nu există nicio probă certă că a dispus efectuarea viramentelor aferente procentului de 86% din sumele precizate în contractele de sponsorizare parțial simulate, prin ordinele de plată nr. 1011/22 martie 2011, nr. 1000/20 aprilie 2011 și nr. 1140/12 mai 2011 și că a traficant astfel aceste sume în interesul SC R. SA.

Astfel, niciunul dintre martorii audiați nu a confirmat categoric că viramentele s-au făcut la dispoziția sau și la dispoziția inculpatului, iar martora N.M. a detaliat în fața instanței de apel procedura de plată, arătând că ea era cea care, în baza contractului, întocmea un raport de plăți, pe care îl trimitea prin e-mail spre aprobare șefilor direcți -C.C., urmat de A.R. și B.G.. Aceasta din urmă trimitea și aproba plățile. Plata efectivă se făcea în format electronic, după ce martora primea aprobarea de la d-na B., de la C. și R. nu era nevoie de o aprobare expresă, decât dacă aceștia făceau obiecțiuni la raport, mai precis dacă nu erau de acord cu raportul sau cu părți din acesta. Nici C. și nici R. nu au formulat obiecțiuni, astfel încât d-na Niță a inițiat electronic plățile cu propriul token, le-a semnat electronic cu tokenul inculpatului C., care se afla în posesia sa și a cărui parolă o deține, iar plata se trimitea de la Brașov, unde funcționa d-na B..

În aceste împrejurări și în absența unor dovezi irefutabile că inculpatul C. a dispus efectuarea viramentelor în discuție, în rejudecare, în temeiul art. 396 alin. 1 și 5 C. pr. Pen., cu referire la art. 17 alin. 2 raportat la art. 16 alin. 1 lit. c) C. pr. Pen., Curtea de Apel va dispune achitarea inculpatului C.C.T., de sub acuza săvârșirii participației improprie la infracțiunea de

folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu, în formă continuată, prevăzute de art. 31 alin. 2 C. pen. din 1969 cu referire la art. 272 alin.1 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen.

3.5. Infracțiunea de spălare de bani pusă pe seama inculpaților V.M., N.C.Ș., S.I., B.M., C.L., B.M.L. (toți sub forma de participație proprie a autoratului) și C.C.T. (ultimul sub forma participației improprie).

Prin rechizitoriile din 12 decembrie 2013 (referitor la primii șase inculpați) și din 30 aprilie 2014 (referitor la al șaptelea inculpat), așa cum au fost contingentate odată cu lămuririle furnizate de procuror în 22 ianuarie 2020, infracțiunea de spălare de bani reținută în sarcina celor șapte inculpați a fost explicată în felul următor:

Inculpatul V.M., în baza aceleiași rezoluții infraționale, a dispus angajaților sucursalei Tg.-Mureș, B.L., S.L., R.C., C.L., C.L., N.A., M.R., B.M., M.A.C. și M.A., direct (în cazul martorelor M.R., S.L., R.C. și al inculpatelor C.L. și B.L.) sau prin intermediul inculpatelor B.L. și C.L., să ridice din conturile personale sumele incluse în circuitul fraudulos de spălare de bani prin viramentele dispuse către aceștia din contul Mănăstirii X, dobândind în final aceste sume, din care suma de 219.804,33 lei a depus-o în casieria societății ca justificare pentru avansurile de trezorerie nedecontate, iar diferența de 369.905,67 Ron și-a însușit-o.

Inculpatul N.C.Ș., în baza aceleiași rezoluții infraționale, în perioada octombrie 2010 - decembrie 2012, gestionând contul bancar al Mănăstirii X, împreună cu B.M., stareța acesteia, a dispus virarea sumei de 781.895 lei din conturile mănăstirii, sumă provenită din sponsorizarea fictivă primită de la SC R. SA în cuantum de 914.000 lei, cunoscând astfel că banii provin din delapidarea (s.n. folosirea cu rea-credință a creditului societății) conturilor societății, în conturile unor angajați ai acestei societăți.

Inculpatul S.I., în baza aceleiași rezoluții infraționale, a cerut angajaților sucursalei Iași, P.D. Cristina și V.A., să ridice sumele incluse în circuitul fraudulos de spălare de bani prin viramentele dispuse către aceștia din contul Mănăstirii X, ridicând personal suma de 33.100 lei în vederea acoperirii avansurilor de trezorerie acordate și nedecontate.

Inculpata B.M., în baza aceleiași rezoluțiuni infraționale, în perioada octombrie 2010 - decembrie 2012, gestionând contul bancar al Mănăstirii X împreună cu N.C.Ș., a dispus virarea sumei de 781.895 lei din conturile mănăstirii, sumă provenită din sponsorizarea fictivă primită de la SC R. SA, în cuantum de 914.000 lei, cunoscând astfel că banii provin din delapidarea (s.n. folosirea cu rea-credință a creditului societății) conturilor societății, în conturile unor angajați ai acestei societăți.

Inculpata C.L. a dobândit în contul personal la data de 28 octombrie 2010 suma de 28.000 lei, pe care a retras-o în numerar la data de 3 noiembrie 2010, și le-a cerut angajaților Sucursalei Tg.-Mureș, respectiv martorilor M.A. și M.I., să ridice sume similare, colectând banii ridicați de martorii S.L., N.A., M.A., M.I. și B.M., depunând ulterior aceste sume la casieria sucursalei, cunoscând că banii provin din contul bancar al Mănăstirii X, unde fuseseră virati în baza unor sponsorizări fictive efectuate de către propriul angajator, și că erau destinați acoperirii avansurilor de trezorerie nedecontate.

Inculpata B.M.L. a dobândit în contul personal la datele de 25 octombrie 2010 și 10 decembrie 2012 sumele de 27.000 lei și 25.500 lei, pe care le-a retras în numerar în 3 noiembrie 2010 și 13 octombrie 2012, și le-a cerut angajaților sucursalei, respectiv martorilor N.A., C.M., M. I., B.M. și M.A., să ridice sume similare, colectând banii ridicați de martorii S.L., C.M. și M.A., depunând ulterior aceste sume la casieria sucursalei, cunoscând că banii provin din contul bancar al Mănăstirii X, unde fuseseră virati în baza unor sponsorizări fictive efectuate de către propriul angajator și că erau destinați acoperirii avansurilor de trezorerie nedecontate.

Inculpatul C.C.T., în baza aceleiași rezoluții infracționale, în intervalul 21 aprilie 2011-16 mai 2011, a dispus angajaților Sucursalei Iași, B.F., S.C. și D.V., să ridice sau să transfere din conturile personale sumele incluse în circuitul fraudulos de spălare de bani prin viramentele dispuse către aceștia din contul Mănăstirii X, în vederea acoperirii avansurilor de trezorerie acordate și nedecontate.

De această dată, este vorba de activitățile întreprinse în momentul 3 al stării de fapt, expus în secțiunea 3.1. a considerentelor instanței de apel.

Curtea notează că situația premisă a spălării de bani, incriminată de art. 29 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 republicată (incidentă la data faptelor), este săvârșirea în amonte a altei infracțiuni, denumită infracțiune principală sau predicat, din care a derivat sau s-a obținut, direct sau indirect, un produs, un plus-valoare, în sensul art. 2 lit. c din Lege, adică un avantaj economic care poate consta într-un bun de orice natură, corporal sau necorporal, mobil ori imobil, inclusiv acte juridice sau documente care atestă un titlu ori un drept cu privire la acel bun. Prin infracțiunea de spălare de bani, acestui produs, la origine ilicit -murdar, deoarece derivă sau provine dintr-o infracțiune, i se dă o aparență de legalitate, pentru a putea să fie introdus în acest fel în circuitul economic ca fiind un bun licit -albit.

În cauza pendinte, procurorul a reținut ca fiind infracțiunea predicat cea săvârșită în momentul 2, respectiv delapidarea, căreia instanța i-a schimbat încadrarea juridică în folosirea cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu. Din perspectiva infracțiunii de spălare de bani, încadrarea juridică dată infracțiunii principale este însă lipsită de importanță, căci ceea ce prezintă relevanță este dacă din această infracțiune a derivat sau dacă s-a obținut un produs.

În secțiunile 3.2. și 3.3., instanța de apel a argumentat că prin infracțiunea comisă în momentul 2, nu s-a cauzat SC R. SA un minus- valoare, ci încheierea și apoi executarea contractelor de sponsorizare parțial simulate a avut ca mobil obținerea lichidităților necesare închiderii avansurilor de trezorerie. Prin comiterea acestei infracțiuni nu a derivat și nu s-a obținut un produs ilicit, un avantaj economic, în sensul Legii nr. 656/2002 republicată, ci parte a activului societar a fost folosită în mod ilicit pentru a-i fi schimbată destinația în contabilitatea SC R. SA. și prin aceasta pentru a acoperi acele avansuri de trezorerie nejustificate și nedecontate.

În aceste circumstanțe, infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu reținută de instanță (delapidare cum a considerat procurorul), în maniera în care a fost săvârșită în cauză, nu se conformează tipologiei infracțiunii predicat a spălării de bani. De aceea, activitățile reproșate de procuror celor șapte inculpați, petrecute în momentul 3, nu sunt de natură penală, iar, în rejudecare Curtea de Apel, în baza art. 396 alin. 1 și 5 C. pr. Pen., cu referire la art. 17 alin. 2 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I C. pr. Pen., va dispune achitarea inculpaților:

-V.M., N.C.Ș. și S.I. de sub acuza comiterii de către fiecare a infracțiunii de spălare de bani, în formă continuată, prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen.;

-C.C.T., de sub acuza săvârșirii participației improprie la infracțiunea de spălare de bani, în formă continuată, prevăzute de art. 31 alin. 2 C. pen. din 1969 cu referire art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen.

-B.M. de sub acuza săvârșirii infracțiunii de spălare de bani în formă continuată, prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen.

-C.L. de sub acuza comiterii infracțiunii de spălare de bani în formă continuată, prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 18 din Legea nr. 508/2004 și a art. 5 C. pen.

-B.M.L. de sub acuza comiterii infracțiunii de spălare de bani în formă continuată, prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 656/2002 republicată, cu reținerea art. 41 alin. 2 C. pen. din 1969 și aplicarea art. 5 C. pen.

Împrejurarea că fapta nu este prevăzută de legea penală reprezintă motivul prioritar al achitării inculpaților nominalizați de sub acuza comiterii infracțiunii de spălare de bani, însă suplimentar acestuia instanța de al doilea grad mai aduce următoarele observații:

a) În cazul inculpaților V.M., N.C.Ș., S.I., C.C.T., C.L. și B.M.L., din ansamblul materialului probator al dosarului rezultă că scopul asumat de către aceștia, odată cu efectuarea acțiunilor de transferare a banilor, care le-au fost puse în sarcină de către procuror, a fost să închidă avansurile de trezorerie acordate, nejustificate și nedecontate, și nicidecum nu a fost acela prevăzut de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 republicată -al ascunderii sau al disimulării originii ilicite a banilor ori al ajutării persoanei care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei;

b) În cazul inculpatului V.M., instanța de al doilea grad a explicat deja în secțiunea 3.4. supra că acesta nu a dobândit suma de 369.905,67 lei;

c) În cazul inculpatelor C.L. și B.M.L., pe seama cărora li se reproșează și dobândirea sumelor de bani care le-au fost transferate din contul Mănăstirii X în propriile conturi, instanța subliniază că simpla augmentare a conturilor acestora cu sumele în discuție nu a însemnat că automat inculpatele au dobândit acei bani, cât timp d-le C.L. și B.M.L. nu au efectuat niciun act prin care să își aproprieze sumele respective. Dimpotrivă, ele le-au tratat ca aparținând SC R. SA și, imediat ce au fost anunțate despre viramente, le-au retras și le-au depus în numerar la casieria Sucursalei Tg.-Mureș.

d) În cazul inculpatei B.M., suma de 132.105 lei (procentul de 14%) a fost legal dobândită de către Mănăstirea X, căci a reprezentat o sponsorizare valabilă. Suma de 781.895 lei (procentul de 86%) nu a fost dobândită de inculpată, de vreme ce, similar d-lor C.L. și B.M.L., aceasta nu a executat niciun act specific de apropiere în nume propriu sau în folosul Mănăstirii.

Cât privește acuzația de transferare a sumelor din contul Mănăstirii în conturile angajaților SC R. SA, instanța semnalează că, exceptând cele patru ordine de plată indicate în secțiunea 3.1. la momentul 3, care au fost semnate de către d-na B. și depuse în bancă de N., toate celelalte ordine de plată au fost completate, semnate și depuse în bancă de către inculpatul N., potrivit afirmațiilor acestuia care nu au fost contrazise de probatoriul administrat. De altfel, acesta a și ticluit o ștampilă a Mănăstirii, iar toate actele sale au fost executate în vederea reducerii la minim și chiar a înlăturării oricărei implicări a mamei stărețe.

În orice caz, deși pentru semnarea contractelor de sponsorizare din partea Mănăstirii X și în realizarea transferurilor operate în conturile angajaților SC R., pilonul principal a fost inculpatul N., instanța de apel constată că d-na B.M. avea totuși cunoștință despre contractele de sponsorizare parțial simulate și despre o parte din acele transferuri. Următoarele două aspecte văzute împreună sunt suficiente instanței să-și întemeieze această constatare: este vorba de împrejurarea că semnarea celor patru ordine de plată nu a putut să fie justificată rezonabil nici de către B.M. și nici de către N.C. (inculpatul a susținut că fără știrea cuiva a luat dintr-o încăpere a mănăstirii ordine de plată semnate în alb, însă inculpata a arătat că toate ordinele de plată pe care le-a semnat în alb erau destinate plăților făcute prin Banca Comercială Română -cu care Mănăstirea lucra în acea vreme), precum și de faptul că, în momentul efectuării percheziției domiciliare, primul pe care l-a sunat inculpata (așa cum a relatat în declarația din 27 noiembrie 2013) a fost N. și nu vreun avocat, deși cunoștea unul apropiat al Mănăstirii.

Cu toate acestea, Curtea reține că inculpata nu a cunoscut nici circumstanțele petrecute la nivelul Sucursalelor Tg.-Mureș, Bacău și Iași ale SC R. SA în momentul 1, care au dus la

încheierea contractelor de sponsorizare parțial simulate, și nici scopul pentru care transferurile s-au făcut în conturile angajaților societății. În acest sens, dovezile existente la dosar nu atestă că N. ar fi informat-o vreodată despre mobilul și scopul contractelor de sponsorizare sau că ea ar fi aflat din vreo altă sursă despre acestea. În realitate, B.M. era o persoană cu totul străină societății R., nu era la curent cu activitatea acesteia, nu știa pe nimeni din societate, deci nici pe vreunul dintre inculpații V.M., S.I., C.C.T., C.L. sau B.M.L., pe care i-a cunoscut abia cu ocazia derulării procedurilor penale.

3.6. Infrațiunea de constituire a unui grup infracțional organizat pusă pe seama inculpaților V.M., N.C.Ș., B.M. și C.C.T..

Prin rechizitoriul din 12 decembrie 2013, procurorul a reținut, în esență, că inculpații V.M., N.C.Ș. și B.M. au constituit un grup infracțional organizat, grup care a funcționat în intervalul 19 octombrie 2010-31 decembrie 2012, ca un grup structurat ce a acționat în mod coordonat în scopul comiterii mai multor infracțiuni grave (infracțiuni contra patrimoniului care au produs consecințe deosebit de grave, respectiv infracțiuni de spălare a banilor, infracțiuni grave prevăzute ca atare în art. 2 alin.1 lit. b pct. 5 și 14 din Legea nr. 39/2003) pentru a obține direct pentru sine, precum și indirect un beneficiu financiar.

Prin rechizitoriul din 30 aprilie 2014, procurorul a pus în sarcina inculpatului C.C.T. că a constituit, împreună cu inculpații V.M., N.C.Ș. și B.M., un grup infracțional organizat, grup care a funcționat în intervalul 19 octombrie 2010-31 decembrie 2012, ca un grup structurat ce a acționat în mod coordonat în scopul comiterii mai multor infracțiuni grave (infracțiuni contra patrimoniului care au produs consecințe deosebit de grave, respectiv infracțiuni de spălare a banilor, infracțiuni grave prevăzute ca atare în art. 2 alin. 1 lit. b pct. 5 și 14 din Legea nr. 39/2003) pentru a obține direct pentru sine, precum și indirect, un beneficiu financiar.

Instanța de apel subliniază că, independent de inconsecvența titularului acuzei asupra numărului persoanelor care ar fi constituit grupul organizat (trei în primul rechizitoriu, patru în al doilea), ceea ce prezintă relevanță în cauză este faptul că nicio probă din materialul dosarului nu atestă că cei trei/patru inculpați ar fi pus bazele unui grup infracțional organizat, în accepțiunea dată de art. 2 lit. a din Legea nr. 39/2003 (incidentă în cauză), că aceștia ar fi acționat coordonat, într-o structură determinată, cu roluri și ierarhii prestabilite și că ei ar fi avut ca scop săvârșirea unor infracțiuni grave.

Acțiunile pe care, prin cele două acte originare de sesizare a instanței, procurorul le-a considerat că sunt de natură să întărească ideea constituirii unui grup infracțional organizat, în realitate nicidecum nu reprezintă activității specifice pluralității constituite. Acestea puteau să aparțină unei pluralități ocazionale, sub forma participației penale proprii sau impropriei, la infrațiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu, distinct între V. și N., între C. și N. (dacă primului i s-ar fi reținut că a participat activ la încheierea contractelor de sponsorizare simulate și că nu a făcut obiecțiuni la raportul de plăți) și între N. și B. (dacă aceasta din urmă ar fi cunoscut că prin semnarea și executarea părții simulate a contractelor de sponsorizare, creditului societății a fost folosit cu rea-credință). Aceste fapte nu au fost însă deduse judecății.

În lumina considerentelor expuse, activitățile atribuite de către procuror celor patru inculpați ca fiind infrațiunea de constituire a unui grup infracțional organizat nu există, astfel că, în rejudecare, în baza art. 396 alin. 1 și 5 C. pr. Pen., cu referire la art. 17 alin. 2 raportat la art. 16 alin. 1 lit. a C. pr. Pen., Curtea de Apel va dispune achitarea inculpaților V.M., N.C.Ș., B.M. și C.C.T. de sub acuza comiterii de către fiecare a infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzute de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 C. pen.

4. Chestiuni complementare.

A) Referitor la restul motivelor de apel ale procurorului și inculpaților, este inutil să i se mai răspundă, date fiind cele opt considerente enunțate în încheierea din 2 iulie 2021 și ideile redată la punctul 3 integral din expozeul deciziei.

B) Referitor la dispoziția Tribunalului Mureș de repunere în situația anterioară, Curtea reafirmă că pentru procentul de 14% din sumele vehiculate, contractele de sponsorizare au fost unele reale. Cât privește restul de 86%, legat de transferarea acestuia în conturile salariaților SC R. SA, nu s-a dispus trimiterea în judecată pentru vreo infracțiune de fals. În plus, oricum pentru acest rest, prin acțiunile întreprinse în momentul 3, chiar părțile implicate au restabilit situația anterioară, prin reintegrarea în patrimoniul societății a sumelor de bani. Astfel, este nejustificată această dispoziție primei instanțe și, în rejudecare, va fi înlăturată.

C) Referitor la măsura de siguranță a confiscării speciale a sumei de 132.105 lei luată de tribunal, instanța de apel are în vedere că această câtime a fost legal dobândită de Mănăstirea X din Oradea și astfel nu se încadrează în categoria bunurilor supuse confiscării speciale, prevăzute de art. 33 din Legea nr. 656/2002 republicată cu trimitere la art. 118 C. pen. din 1969. Prin urmare, dispoziția Tribunalului Mureș privind confiscarea specială nu are o bază legală și, în rejudecare, va fi înlăturată.

D) Referitor la suportarea cheltuielilor judiciare avansate de stat în cursul urmăririi penale și al judecării în primă instanță. Instanța de apel a constatat în secțiunea 3.4., completată cu secțiunea 3.3., că inculpații V.M. și S.I. au săvârșit infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu, cu consecința condamnării primului și încetării procesului penal pe motivul intervenției răspunderii penale față de al doilea, care ceruse continuarea procesului penal.

Astfel, sunt aplicabile dispozițiile art. 274 alin. 1 C. pr. Pen. (în cazul lui V.M.) și art. 275 alin. 1 pct. 3 lit. b C. pr. Pen. (în cazul inculpatului S.I.), care îi prezumă în culpă procesuală pe cei doi inculpați. În consecință, în rejudecare instanța de apel îi va obliga să plătească o parte din cheltuielile judiciare avansate de stat în cursul urmăririi penale și al judecării în prim grad, în cuantum de câte 417 lei fiecare, care acoperă costul suportului tehnic și de hârtie pe care s-au efectuat actele procesuale și procedurale necesare soluționării acțiunii penale puse în mișcare pentru această infracțiune.

Date fiind soluțiile pronunțate în apel față pentru infracțiunea de folosire cu rea-credință a creditului de care se bucură societatea într-un scop contrar intereselor acesteia sau în interes propriu în cazul inculpatului C.C.T., precum și pentru infracțiunile de spălare de bani și constituire a unui grup infracțional organizat, nefiind identificată vreo culpă procesuală a inculpaților, în rejudecare, conform art. 275 alin. 3 C. pr. Pen., instanța de apel va dispune rămânerea în sarcina statului a restului cheltuielilor judiciare avansate de stat în faza de urmărire penală și în etapa judecării în primă instanță, în sumă de 7.916 lei.

3. Mandat european de arestare. Motiv de refuz. Condiții de detenție. Criterii de apreciere.

Simpla temere a persoanei solicitate că în statul membru emitent ar fi supusă unui tratament inuman sau degradant din cauza condițiilor de detenție nu este suficientă pentru ca autoritatea judiciară de executare să pună la îndoială respectarea în acel stat a drepturilor fundamentale recunoscute de Cartă sau de Convenția europeană, acesta deoarece „principiul încrederii reciproce impune, îndeosebi în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție, fiecăruia dintre (...) state să considere, mai puțin în situații excepționale, că toate celelalte state membre respectă dreptul Uniunii și în special drepturile fundamentale recunoscute de acesta”

Atunci când autoritatea judiciară de executare se confruntă cu elemente obiective, fiabile, precise din care rezultă existența unor deficiențe cu privire la condițiile materiale de detenție, „este ținută să verifice dacă în împrejurările speței există motive serioase și

temeinice de a crede că, în urma predării sale statului membru emitent, persoana respectivă se va confrunta cu un risc real de a fi supusă în acest stat unui tratament inuman sau degradant”

Pentru a aprecia dacă în statul membru emitent persoana solicitată riscă un tratament inuman sau degradant din cauza condițiilor materiale de detenție la care este expusă, autoritatea judiciară de executare trebuie să țină cont de ansamblul acestor condiții și nu doar de simpla dimensionare și populare a celulei din penitenciar, care rămâne însă un criteriu important, sau de oricare alt factor privit în mod singular. Examinarea pe care autoritatea judiciară de executare este ținută să o efectueze nu privește condițiile generale de detenție existente în cadrul tuturor penitenciarelor din statul membru emitent în care persoana în cauză ar putea fi custodiată, ci doar pe acelea din penitenciarele în care urmează în mod concret ca persoana solicitată să fie deținută, inclusiv în mod temporar sau tranzitoriu.

**Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie,
Decizia penală nr. 6/ME/19.05.2022**

1. Prezentarea sesizării.

Prin cererea înregistrată la această instanță sub nr. x/43/2022/3 martie 2022, procurorul de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Tg.-Mureș a sesizat Curtea de Apel Tg.-Mureș cu propunerea de luare a măsurii arestării persoanei solicitate V.A.R. în procedura prevăzută de art. 102 din Legea nr. 302/2004 republicată, având în vedere semnalarea introdusă în Sistemul de Informații Schengen pe numele acestuia, în baza mandatului european de arestare nr. 6908/2021 R.G.G. emis la data de 12 ianuarie 2022 de către Tribunalul din Florența, Italia, în vederea efectuării procedurilor penale în curs pentru săvârșirea infracțiunii de asociere criminală în scop de trafic de droguri, faptă prevăzută de legislația italiană în art. 74, 73, 80 din Legea pentru droguri nr. 309/90 și art. 3-4 din Legea nr. 146/2006.

Fiind prezentat de către procuror la data de 9 martie 2022 mandatul european de arestare indicat, tradus în limba română, procedura a continuat potrivit art. 104 din Legea nr. 304/2004 republicată.

2. Considerentele instanței investite cu executarea mandatului european de arestare nr. 6908/2021 R.G.G. emis la data de 12 ianuarie 2022 de către Tribunalul din Florența, Italia.

Examinând materialul dosarului (însemnând mandatul european de arestare emis pe numele persoanei solicitate V.A.R.; declarațiile persoanei solicitate; înscrisurile în probațiune depuse de aceasta și informațiile suplimentare furnizate de autoritățile statului membru emitent), instanța reține următoarele:

2.1. Prezentarea mandatului european de arestare.

Prin mandatul european de arestare nr. 6908/2021 R.G.G. emis la data de 12 ianuarie 2022 de către Tribunalul din Florența, s-a solicitat arestarea și predarea d-lui V.A.R. în vederea efectuării procedurilor penale în curs pentru săvârșirea infracțiunii de asociere criminală în scop de trafic de droguri, faptă prevăzută de legislația italiană în art. 74, 73, 80 din Legea pentru droguri nr. 309/90 și art. 3-4 din Legea nr. 146/2006.

În fapt, la rubrica e) a mandatului european de arestare s-a reținut că V.A.R. era membru al unei conspirații criminale, compusă în principal de cetățeni albanezi, care activează în Italia și străinătate, în domeniul traficului internațional de stupefiante. Drogurile (cocaină) au fost importate ilegal din Ecuador către Țările de Jos și apoi comercializate în mai multe state din Uniunea Europeană și în special în Italia.

Persoana solicitată era contabilul și curierul responsabil cu transportul și gestiunea banilor proveniți din traficul de droguri între Italia, Ungaria și Țările de Jos, iar în perioada 4-

6 iulie 2016 și apoi în 1-2 august 2016 a colectat sumele de bani care urmau să fie predate furnizorului pentru importul unor cantități mari de cocaină din Țările de Jos.

2.2. Condițiile executării mandatului european de arestare nr. 6908/2021 R.G.G..

Preliminar, Curtea de Apel Tg.-Mureș notează că regula care se degajă din termenii Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre este aceea a executării obligatorii a unui mandat european de arestare. O asemenea regulă își are suportul în principiile încrederii și recunoașterii reciproce, potrivit cărora statele membre acordă reciproc un grad ridicat de încredere în calitatea sistemelor lor de drept și hotărârile judiciare emise de autoritățile judiciare ale unui stat membru al Uniunii Europene trebuie să aibă o forță executorie directă și deplină pe întreg teritoriul Uniunii [a se vedea: Curtea de Justiție a Uniunii Europene (în continuare CJUE), Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858; Hotărârea din 10 august 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628].

Diversitatea sistemelor de drept ale statelor membre, corelată cu varietatea normelor interne de transpunere a deciziei-cadru și jurisprudența evolutivă a Curții de Justiție a Uniunii Europene demonstrează însă că această regulă nu este deloc una absolută, astfel că în fața autorității judiciare de executare este permisă o serie de atenuări, cu titlu de condiții ale executării mandatului european, care dacă nu sunt îndeplinite, această autoritate poate să refuze executarea mandatului european.

Asemenea condiții se referă la: a) existența unui mandat european de arestare valabil emis, de către o autoritate judiciară, care să conțină toate informațiile impuse de art. 8 alin. 1 din Decizia-cadru 2002/584/JAI (art. 87 alin. 1 din Legea nr. 302/2004 republicată) și să îndeplinească cerințele prevăzute de art. 2 din Decizia-cadru; b) absența incidenței unor motive de refuz obligatoriu sau facultativ dintre cele prevăzute de art. 3, 4 și 4a din Decizia-cadru (art. 99 din Legea nr. 302/2014 republicată); precum și c) excluderea oricărui risc real că drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei ar fi grav periclitate în statul membru emitent, CJUE statornicind într-o manieră tranșantă că respectul datorat drepturilor și libertăților individului nu poate să fie sacrificat nici de principiul eficacității cooperării judiciare și nici de principiile încrederii și recunoașterii reciproce (a se vedea, în acest sens: CJUE, Hotărârea din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru, C-404/15 și C-659/15 PPU, EU:C:2016:198; Hotărârea din 15 octombrie 2019, Dorobanțu, C-128/18, ECLI:EU:C:2019:857; Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858; Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861; Hotărârea din 25 iulie 2018, LM, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586; Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI, în cauzele reunite C-508/18 și C-82/19PPU, EU:C:2019:456; Hotărârea din 27 mai 2019, PF, C-509/18, EU:C:2019:457; Hotărârea din 9 octombrie 2019, NJ, C-489/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:849; Hotărârea din 12 decembrie 2019, XD, C-625/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:1078; Hotărârea din 12 decembrie 2019, JR, YC, în cauzele reunite C-566/19 PPU și C-626/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:1077).

În prezenta cauză, la termenul din 11 martie 2021, în cunoștință de cauză, V.A.R. nu a consimțit la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă și, pe de o parte, a invocat motivul opțional de refuz al executării prevăzut de art. 99 alin. 2 lit. f din Legea nr. 302/2004 republicată, privind cooperarea judiciară internațională în materie penală. Pe de altă parte, a denunțat condițiile de detenție pe teritoriul statului italian, susținând că în perioada în care a fost arestat în Republica italiană în această cauză, a fost supus unor condiții de detenție precare și a fost bătut de către alți deținuți, astfel încât se teme că, dacă ar fi predat în Italia viața și sănătatea i-ar fi puse în pericol de către celelalte persoane implicate în activitatea infracțională reclamată în cuprinsul mandatului european de arestare.

2..2.1. Referitor la motivul facultativ de refuz al executării mandatului european de arestare, prevăzut de art. 99 alin. 2 lit. f din Legea nr. 302/2004 republicată (art. 4 pct. 7 lit. b din Decizia Cadru 2002/584/JAI).

Curtea de Apel Tg.-Mureș subliniază că acest motiv opțional de refuz privește clauza de extraterritorialitate a legii penale române, ilustrată mai exact în inaplicarea în cauză a principiilor privind extraterritorialitatea, în ipoteza în care mandatul european de arestare se referă la infracțiuni care au fost comise în afara teritoriului statului emitent și legea română nu permite urmărirea acestor fapte atunci când s-au comis în afara teritoriului român.

În speța pendinte, conform informațiilor suplimentare oferite la data de 31 martie 2022 de către judecătorul de investigații preliminară de la Tribunalul Florența, activitatea infracțională pusă pe seama lui V.A.R. ar fi fost comisă de către acesta atât pe teritoriul Italiei, cât și pe teritoriul Țărilor de Jos, unde acționa parțial asociația dedicată traficului de droguri. În orice caz, chiar dacă infracțiunea de care este acuzată persoana solicitată nu s-ar fi săvârșit pe teritoriul statului membru emitent, legea penală română permite urmărirea acesteia în virtutea principiului universalității, cât timp lui V.A.R. i se reproșează comiterea unei infracțiuni grave, de trafic ilicit de droguri, iar odată cu aderarea țării noastre, prin Legea nr. 118/1992, la Convenția Națiunilor Unite contra traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope, întocmită la Viena la 20 decembrie 1988, statul român și-a asumat obligația să reprime o asemenea infracțiune.

În aceste împrejurări, nu este incident în cauză motivul facultativ de refuz al predării prevăzut de art. 99 alin. 2 lit. f din Legea nr. 302/2004 republicată.

2.2.2. Referitor la existența unui risc real că V.A.R. ar fi supus în Republica italiană unor condiții materiale de detenție contrare standardului de protecție a drepturilor fundamentale garantat de art. 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 3 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea de Apel Tg.-Mureș reține că, potrivit celor statuate de CJUE în Hotărârea din 5 aprilie 2016 Pál Aranyosi și Robert Căldăraru „în prezența unor elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător care dovedesc existența unor deficiențe fie sistemice sau generalizate, fie afectând anumite grupuri de persoane ori chiar anumite centre de detenție în ceea ce privește condițiile de detenție în statul membru emitent, autoritatea judiciară de executare trebuie să verifice, în mod concret și precis, dacă există motive serioase și temeinice de a crede că persoana vizată de un mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale sau al executării unei pedepse privative de libertate se va confrunta, ca urmare a condițiilor detenției sale în statul membru respectiv, cu un risc real de a fi supusă unui tratament inuman sau degradant, în sensul articolului 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în cazul predării sale statului membru menționat. În acest scop, ea trebuie să solicite furnizarea unor informații suplimentare autorității judiciare emitente”.

În același tablou al fidelității necondiționate față de drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei, CJUE a adăugat cele dispuse prin Hotărârea Aranyosi și Robert Căldăraru și a decis în Hotărârea din 15 octombrie 2019, Dorobanțu, că „art. 1 alin. (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI (...) coroborat cu articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie să fie interpretat în sensul că, atunci când autoritatea judiciară de executare dispune de elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător care atestă existența unor deficiențe sistemice sau generalizate ale condițiilor de detenție în cadrul penitenciarelor din statul membru emitent, aceasta trebuie, pentru a aprecia dacă există motive serioase și temeinice de a crede că, în urma predării sale în acest stat membru, persoana care face obiectul unui mandat european de arestare va fi expusă unui risc real de a fi supusă unui tratament inuman sau degradant, în sensul acestui articol 4, să țină seama de ansamblul aspectelor materiale relevante ale condițiilor de detenție în care urmează în mod concret să fie încarcerată această persoană, precum spațiul personal disponibil pentru fiecare deținut într-o

celulă a acestui penitenciar, condițiile sanitare, precum și întinderea libertății de mișcare a deținutului în cadrul penitenciarului respectiv. Această apreciere nu se limitează la controlul insuficiențelor vădite. În vederea unei astfel de aprecieri, autoritatea judiciară de executare trebuie să solicite autorității judiciare emitente informațiile pe care le consideră necesare și trebuie să se bazeze, în principiu, pe asigurările furnizate de această din urmă autoritate (...)

Prin cele două hotărâri indicate supra, CJUE a trasat cel puțin trei repere importante:

În primul rând, simpla temere a persoanei solicitate că în statul membru emitent ar fi supusă unui tratament inuman sau degradant din cauza condițiilor de detenție nu este suficientă pentru ca autoritatea judiciară de executare să pună la îndoială respectarea în acel stat a drepturilor fundamentale recunoscute de Cartă sau de Convenția europeană, acesta deoarece „principiul încrederii reciproce impune, îndeosebi în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție, fiecăruia dintre (...) state să considere, mai puțin în situații excepționale, că toate celelalte state membre respectă dreptul Uniunii și în special drepturile fundamentale recunoscute de acesta” (C-404/15 și C-659/15 PPU, pct. 78; C-128/18, pct. 46). Dimpotrivă, “autoritatea judiciară de executare trebuie mai întâi să se întemeieze pe elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător cu privire la condițiile de detenție care prevalează în statul membru emitent și care dovedesc realitatea unor deficiențe fie sistemice sau generalizate, fie afectând anumite grupuri de persoane ori chiar anumite centre de detenție. Aceste elemente pot rezulta, printre altele, din decizii judiciare internaționale precum hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, din decizii judiciare ale statului membru emitent, precum și din decizii, din rapoarte sau din alte documente întocmite de organele Consiliului Europei sau care fac parte din sistemul Organizației Națiunilor Unite” (C-404/15 și C-659/15 PPU, pct. 89; C-128/18, pct. 52).

În al doilea rând, atunci când autoritatea judiciară de executare se confruntă cu elemente obiective, fiabile, precise din care rezultă existența unor deficiențe cu privire la condițiile materiale de detenție, „este ținută să verifice dacă în împrejurările speței există motive serioase și temeinice de a crede că, în urma predării sale statului membru emitent, persoana respectivă se va confrunta cu un risc real de a fi supusă în acest stat unui tratament inuman sau degradant” (C-404/15 și C-659/15 PPU, pct. 92 și 94; C-128/18, pct. 55). În acest sens, autoritatea judiciară de executare trebuie să solicite informații suplimentare autorității judiciare emitente, care la rândul său trebuie să i le furnizeze în termenul stabilit într-o astfel de cerere. Totodată, autoritatea judiciară a statului de executare trebuie să se bazeze, în principiu, pe asigurările oferite de autoritatea judiciară a statului emitent.

În al treilea rând, pentru a aprecia dacă în statul membru emitent persoana solicitată riscă un tratament inuman sau degradant din cauza condițiilor materiale de detenție la care este expusă, autoritatea judiciară de executare trebuie să țină cont de ansamblul acestor condiții și nu doar de simpla dimensionare și populare a celulei din penitenciar, care rămâne însă un criteriu important, sau de oricare alt factor privit în mod singular. Examinarea pe care autoritatea judiciară de executare este ținută să o efectueze nu privește condițiile generale de detenție existente în cadrul tuturor penitenciarelor din statul membru emitent în care persoana în cauză ar putea fi custodiată, ci doar pe acelea din penitenciarele în care urmează în mod concret ca persoana solicitată să fie deținută, inclusiv în mod temporar sau tranzitoriu (C-128/18, pct. 64, 66).

În cauza pendinte, în ședința de judecată din 11 martie 2022, având în vedere deficiențele semnalate în ultimul Raport public al Comitetului European pentru Prevenirea Torturii și a Tratatelor sau Pedepselor Inumane sau Degradante (în continuare CPT) [<https://www.coe.int/en/web/cpt/italy>], privind condițiile materiale de detenție în stabilimentele penitenciare din Italia, din oficiu Curtea de Apel Tg.-Mureș a invocat jurisprudența CJUE în cauzele conexe C-404/15, C-659/15, P.I A. și R. C. și în cauza C-128/18, D. și a considerat că este necesar să verifice condițiile materiale în care V.A.R. va fi

deținut pe teritoriul statului italian în cazul în care acesta va fi predat autorității judiciare emitente a mandatului european de arestare.

În acest sens, Curtea a declanșat consultările cu autoritatea judiciară emitentă, solicitându-i ca până în 30 martie 2022, să transmită informații cu privire la condițiile concrete de detenție la care va fi supusă persoana în cauză pe teritoriul Italiei și, mai exact, să indice stabilimentul penitenciar unde va fi cazat d-l V.A.R. în caz de predare și dacă i se va asigura pe întreaga durată a detenției standardele unui minim spațiu de 4 m² și unui minim de 6 m³ de aer.

Cum autoritatea judiciară emitentă nu a dat curs acestei solicitări în termenul precizat de instanța de executare, Curtea de Apel Tg.-Mureș a cerut sprijinul magistratului român de legătură în Republica italiană pentru a obține un răspuns până la ședința din 1 aprilie 2022. Prin mijlocirea magistratului român de legătură, în 31 martie 2022, autoritatea emitentă a comunicat relațiile oferite de Departamentul de Administrație a Penitenciarelor din Italia, potrivit cărora „prima instituție de primire unde se va aloca deținutul să fie condiționată de sosirea în Italia pe un aeroport din Teritoriul Național Italian. Dacă va fi în "Roma-Fiumicino" sau "Roma-Ciampino" va fi alocat provizoriu, atât prin prisma locurilor care vor fi disponibile la acel moment pentru perioada de carantină, cât și a situației de urgență sanitară actuală, într-o instituție din Districtul Lazio, sau dacă va fi în „Milano – Linate” sau „Milano – Malpensa” va fi alocat provizoriu la o instituție penitenciară din Districtul Lombardia.

Ulterior, acesta va fi repartizat la o instituție penitenciară din Toscana, sub rezerva solicitării exprese a Autorității Judiciare de competență teritorială și, astfel, rămânând la dispoziția acesteia, în raport cu o.c.c.c. n. 9065/2015 RGNR și n. 5609/219 R.G. G.I.P. al Tribunalului – Oficiul G.I.P. din Firenze (...).

În acest sens, (...) Direcția Generală, având în vedere că deținutul V. se afla anterior într-o detenție restricționată de la data de 22.02.2021 la Penitenciarul din Florența - Sollicciano și a părăsit închisoarea menționată mai sus fiind eliberat la data de 19.03.2021, va avea grijă, dacă nu se va prevedea altfel de către Autoritatea Judiciară competentă, să nu fie găzduit în aceeași celulă sau penitenciar cu ceilalți coinculpați ai aceleiași ordonanțe.

Cu privire expresă la cererea de asigurare privind „condițiile de detenție care îi vor fi rezervate pe durata pedepsei”, se precizează că acest Oficiu este în măsură să garanteze o disponibilitate de cel puțin trei metri pătrați de persoană, dimensiuni care nu pot fi niciodată mai mici, datorită și utilizării unor aplicații specifice care permit verificarea zilnică a disponibilității locurilor de detenție.

Această împrejurare, combinată cu deschiderea încăperilor pentru cel puțin 8 ore pe zi și în prezența tuturor celorlalte circumstanțe deja asigurate (cum ar fi accesul la toalete, la spațiul exterior timp de 4 ore pe zi, la asistență sanitară, precum și existența încălzirii și a luminii naturale) garantează respectarea legislației în vigoare referitoare la condițiile de detenție oferite”.

Raportat la aceste informații, Curtea de Apel Tg.-Mureș a constatat în ședința din 1 aprilie 2022 că Departamentul de Administrație a Penitenciarelor din Italia a arătat posibilele unități penitenciare unde va fi încarcerat V.A.R. dacă va fi predat și a oferit garanții suficiente că acesta nu va fi cazat în aceeași celulă sau în același penitenciar cu ceilalți coinculpați.

În schimb, relativ la condițiile materiale de detenție a persoanei solicitate, Curtea a observat că datele transmise de acest Departament prezentau un grad ridicat de generalitate, care nu-i permitea să deducă în mod rezonabil dacă, în ansamblu, persoanei solicitate îi vor fi asigurate condițiile de detenție la standarde acceptate în stabilimentele penitenciare unde urmează să fie deținută pe teritoriul Italiei, în cazul predării. Mai precis:

1) nu s-a specificat dacă disponibilitatea garantată de cel puțin trei metri pătrați de persoană reprezintă un spațiu liber de folosință pentru fiecare deținut, sau acest spațiu este ocupat și de mobilier, precum și/sau de accesorii;

2) nu s-a precizat câți metri cubi de aer proaspăt sau aer filtrat recirculat sunt asigurați în fiecare celulă pe minut/per deținut;

3) nu s-a indicat câte persoane sunt cazate într-o celulă, câți metri pătrați are o asemenea celulă și de câți metri cubi de aer proaspăt beneficiază pe minut fiecare persoană privată de libertate în stabilimentele penitenciare unde este posibil să fie deținut V.A.R. dacă va fi predat,

4) nu s-au oferit asigurări că, pe toată perioada detenției, V.A.R. va beneficia de un mediu sigur, spațiu, lumină, aerisire/ventilație, curățenie, hrană, de recreere în aer liber, de îngrijire medicală și activități sociale, culturale și educative, toate acestea pentru a oferi la maxim posibilitatea acestuia de reabilitare și de dezvoltare. În acest sens, era necesar să fie comunicate detalii în special cu privire la următoarele aspecte:

a) nu s-a făcut referire la condițiile de igienă în celule, la grupurile sanitare și în alte spații destinate utilizării deținuților;

b) nu s-a menționat dacă este asigurat deținuților accesul la apă potabilă, apă menajeră rece și caldă, pentru cât timp/zi și în ce condiții;

c) nu s-a arătat dacă este asigurat deținuților accesul nelimitat la folosirea toaletelor și unde sunt amplasate toaletele;

d) nu s-a specificat care sunt normele de hrană asigurate per deținut în funcție de vârstă, starea de sănătate, natura muncii prestate și cu respectarea convingerilor religioase asumate de către persoana privată de libertate;

e) nu s-a menționat care sunt condițiile, cu precizarea în detaliu a circumstanțelor, în care persoanele private de libertate au acces la asistență medicală, tratament și îngrijiri pe toată durata detenției;

f) nu s-a prevăzut dacă și în ce condiții deținuților li se asigură: dreptul la libertatea conștiinței, a opiniilor și libertatea credințelor religioase; dreptul de a avea acces la informațiile de interes public; dreptul la consultarea documentelor cu caracter personal; dreptul la asistență juridică; dreptul de petiționare și dreptul la corespondență; dreptul la convorbiri telefonice; dreptul de a primi vizite și dreptul de a fi informați cu privire la situațiile familiale deosebite.

g) nu s-a arătat care sunt programele sociale, culturale și educative puse la dispoziția deținuților, în ce condiții și cu ce frecvență se desfășoară acestea. Dat fiind faptul că V.A.R. este cetățean străin, era necesar să se specifice cum îi va fi asigurat accesul acestuia la asemenea programe;

h) nu s-a făcut nicio referire în ce condiții și care sunt căile legale de atac de care dispun deținuții pentru a contesta condițiile materiale improprii de detenție și încălcarea drepturilor de care beneficiază pe durata privării de libertate.

Pentru a primi detalii specifice pentru fiecare punct dintre cele indicate mai sus, în 1 aprilie 2022, Curtea de Apel Tg.-Mureș a continuat consultările cu autoritatea judiciară emitentă. Înăuntrul termenului care i s-a comunicat, în 22 aprilie 2022 Departamentul de Administrație a Penitenciarelor din Italia a precizat următoarele:

1) în prezent, niciun deținut nu se află într-un spațiu mai mic de 3 metri pătrați;

2) în ceea ce privește cantitatea de aer proaspăt sau filtrat (aer condiționat), nu este posibil să se furnizeze aceste informații de la acest birou;

3) prezența unuia sau a mai multor deținuți într-o singură celulă depinde de dimensiunea acesteia, așa cum prevede legislația în vigoare și, în conformitate cu "sentința Torregiani"; pe lângă spațiul de aproximativ 3 metri pătrați de persoană, sunt garantate o iluminare și o ventilație adecvate; există o toaletă în interiorul camerei.

4) se asigură o alimentație sănătoasă și suficientă, adaptată vârstei, sexului, stării de sănătate, muncii, climei și anotimpului. Deținuților care solicită acest lucru li se garantează, atunci când este posibil, o alimentație care să le respecte credința, cantitatea și calitatea hranei

zilnice sunt stabilite prin planuri (tabele) aprobate prin decret ministerial. Este permisă achiziționarea de alimente și articole de confort pe cheltuiala proprie;

5) în ceea ce privește punctul f), drepturile menționate la această literă sunt asigurate;

6) referitor la punctul g), în cadrul instituției se organizează activități la care au acces deținuții care solicită acest lucru: activități școlare cu cursuri de alfabetizare, cursuri de gimnaziu S.V. și liceu adresate tuturor deținuților din toate circuitele penitenciare care pot participa fizic la cursurile zilnice de dimineață și în cadrul învățământului la distanță; există, de asemenea, un Centru universitar; activitățile culturale includ cursuri de teatru, ateliere de scriere creativă, pictură și desen. Există o bibliotecă pentru lectură, dar folosită și ca loc de integrare, sunt organizate activități recreative cu forumuri de film și activități muzicale. Se organizează activități sportive și sunt prevăzute activități de muncă; în ceea ce privește activitățile religioase: există slujitori ai diferitelor biserici, iar întâlnirile cu deținuții pot fi individuale sau colective pentru celebrarea unor slujbe religioase.

7) deținuții pot adresa cereri și plângeri inclusiv în plic sigilat, directorului închisorii, magistratului de supraveghere, autorităților care vizitează instituția, președintelui Consiliului regional, Președintelui Republicii.

8) Serviciul Național de Sănătate își desfășoară activitatea în penitenciarele și instituțiile penitenciare pentru minori în conformitate cu reglementările privind reorganizarea medicinei penitenciare și garantează fiecărei instituții un serviciu sanitar adecvat nevoilor profilactice de îngrijire a sănătății deținuților și a celor internați, care au acces la asistență medicală, la tratament și îngrijire pe durata detenției lor; în cazul în care sunt necesare îngrijiri medicale sau controale medicale care nu pot fi furnizate de serviciile sanitare din instituții, deținuții pot fi transferați în instituții medicale externe pentru diagnosticare sau tratament.

9) de asemenea, deținuții pot solicita să fie examinați de un medic în care au încredere, pe cheltuiala lor.

Exceptând informațiile și asigurările referitoare la hrană, asistență medicală și dreptul la petiționare al deținuților în penitenciarele unde urma să fie cazat V.A.R., pe care această instanță le consideră îndestulătoare, Departamentul de Administrație a Penitenciarelor din Italia a evitat un răspuns ferm cu privire la celelalte aspecte asupra cărora a fost întrebată autoritatea judiciară emitentă și care sunt importante pentru a evalua în ansamblu corespondența condițiilor de detenție cu dreptul persoanei solicitate de a nu fi supusă tratamentelor inumane sau degradante în statul membru emitent.

Astfel, pentru a obține informații și asigurări certe, complete și detaliate cu privire la condițiile de detenție în penitenciarele unde urma să fie deținut V.A.R., în 29 aprilie 2022 Curtea de Apel Tg.-Mureș a continuat consultările cu autoritatea judiciară emitentă, oferindu-i un ultim termen până la data de 12 mai 2022, pentru a răspunde punctual următoarelor aspecte:

1) dacă spațiul garantat de 3 m²/deținut este un spațiu liber de folosință sau este ocupat și de mobilier, precum și/sau de accesorii;

2) câți metri cubi de aer proaspăt sau filtrat este asigurat în celulele fiecărui deținut;

3) în medie, câte persoane sunt cazate într-o celulă și de câți m³ de aer proaspăt beneficiază pe minut fiecare persoană privată de libertate, în penitenciarele unde este posibil să fie deținut d-l V. Antal Rober, dacă va fi predat;

4) care sunt condițiile de igienă în celule, la grupurile sanitare și în alte spații destinate utilizării deținuților;

5) dacă este asigurat deținuților accesul la apă potabilă, apă menajeră rece și caldă, pentru cât timp/zi și în ce condiții;

6) Cum este asigurată în concret exercitarea de către deținuți a următoarelor drepturi: dreptul de a avea acces la informațiile de interes public; dreptul la consultarea documentelor

cu caracter personal; dreptul la asistență juridică; dreptul la convorbiri telefonice; dreptul de a primi vizite și dreptul de a fi informați cu privire la situațiile familiale deosebite.

7) dat fiind faptul că d-l V.A.R. este cetățean maghiar și nu cunoaște limba italiană, cum îi va fi asigurat acestuia accesul în penitenciar la programele sociale, culturale și educative;

8) care sunt căile de atac pe care deținuții le au la dispoziție, potrivit dreptului italian, pentru a contesta condițiile materiale improprii de detenție și încălcarea drepturilor de care beneficiază pe durata privării de libertate; în ce condiții se exercită aceste căi de atac și în ce termen se soluționează.

Cum întârzia răspunsul la aceste informații, solicitate prima dată încă din 11 martie 2022, această instanță a apelat din nou la sprijinul magistratului român de legătură în Republica italiană și, prin intermediul acestuia, autoritatea judiciară emitentă a comunicat că la întrebările din 29 aprilie 2022 a răspuns în 22 aprilie 2022 și că acel răspuns cuprinde informațiile solicitate.

În acest context, Curtea de Apel Tg.-Mureș subliniază că prin Raportul referit în debutul secțiunii 2.2.2. a considerentelor, CPT a relevat în penitenciarele din Italia, vizitate de delegația acestui Comitet, deficiențe în special în ceea ce privește igiena precară, tratamentul inadecvat aplicat deținuților de către staff-ul penitenciarelor (în cazul deținuților cu regim mediu de siguranță), absența ventilației în anexele sanitare, probleme cu furnizarea încălzirii și a apei calde, restrângeri ale gamei de activități lucrative, a dreptului la vizită și a dreptului la convorbiri telefonice (în cazul deținuților cu regim de maximă siguranță). Instanța de executare a mandatului european de arestare este datoare să se asigure că aceste deficiențe nu există în penitenciarele în care V.A.R. ar urma să fie custodiat ca urmare a predării, independent de regimul de siguranță în care ar fi încadrat, cu precizarea că autoritatea judiciară emitentă nu a comunicat acest regim.

Totodată, cu toate că dimensionarea celulei și spațiul personal al deținutului nu constituie criterii singulare pentru determinarea calitativă a condițiilor de detenție, ele se impun cu titlu prioritar, căci supraaglomerarea penitenciară poate să fie suficient de gravă încât să justifice în sine constatarea încălcării art. 3 din Convenția europeană (Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea din 17 iulie 2012, Radu Pop împotriva României, pct. 94).

În același timp, o aerisire adecvată și o cantitate corespunzătoare de aer proaspăt pe care deținutul o respiră pe minut sunt deosebit de importante pentru menținerea la nivel optim a sănătății fizice și psihice a acestuia.

Mai mult, în aprecierea ansamblului condițiilor de detenție, hotărâtoare pot să fie remediile a posteriori pe care, potrivit legii statului emitent, deținutul le are la îndemână, pentru a contesta condițiile materiale improprii de detenție și încălcarea drepturilor de care beneficiază pe durata privării de libertate și pentru a obține într-un termen scurt o îndreptare a acestor deficiențe.

În considerarea ideilor enunțate în cele patru alineate precedente, Curtea de Apel Tg.-Mureș notează că pentru a exclude în cazul lui V.A.R. orice tratament inuman sau degradant pe teritoriul statului emitent, cauzat de condițiile materiale de detenție ale acestuia, era esențial, în special, ca autoritatea judiciară emitentă să clarifice dacă persoana solicitată, odată predată, păstra posibilitatea de a se mișca în mod normal în celulă. În acest sens, era necesar să răspundă dacă spațiul garantat de 3 metri pătrați/deținut este un spațiu liber de folosință sau este ocupat și de mobilier, precum și/sau de accesorii (inclusiv toaleta) și în medie câte persoane sunt cazate într-o celulă și câți metri cubi de aer proaspăt sau filtrat este asigurat în celulele fiecărui deținut, în penitenciarele unde urma să fie deținut d-l V.A.R..

Era, de asemenea, esențial ca autoritatea judiciară emitentă să furnizeze asigurări categorice cu privire la respectarea condițiilor de igienă în celule, în grupurile sanitare și în

alte spații destinate utilizării deținuților, însemnând inclusiv accesul deținuților la apă potabilă și apă menajeră rece și caldă.

Mai era esențial ca autoritatea judiciară emitentă să detalieze în concret, pe de o parte, cum este asigurată exercitarea de către deținuți a drepturilor de a avea acces la informațiile de interes public, de a consulta documentele cu caracter personal, de a beneficia de asistență juridică, de a beneficia de convorbiri telefonice, de a primi vizite și de a fi informați cu privire la situațiile familiale deosebite, iar, pe de altă parte, în cazul particular al lui V.A.R., care este cetățean maghiar și nu cunoaște limba italiană, cum îi va fi asigurat acestuia accesul în penitenciar la programele sociale, culturale și educative menționate în comunicarea din 22 aprilie 2022.

În plus, era esențial ca autoritatea judiciară emitentă să prezinte care sunt căile de atac pe care deținuții le au la dispoziție, potrivit dreptului italian, pentru a contesta condițiile materiale improprii de detenție și încălcarea drepturilor de care beneficiază pe durata privării de libertate; în ce condiții se exercită aceste căi de atac și în ce termen se soluționează.

În sfârșit, era esențial să fie oferite de către autoritatea judiciară emitentă toate lămuririle și asigurările care i-au fost cerute de Curtea de Apel Tg.-Mureș, cât timp V.A.R., dacă va fi condamnat pentru fapta care a motivat emiterea mandatului european de arestare, riscă pe teritoriul Italiei o privare de libertate îndelungată, de minim 6 și maxim 20 de ani.

În lumina considerentelor expuse supra și în fața refuzului autorității judiciare emitente de a pune la dispoziția autorității judiciare de executare în mod cert, complet și detaliat informațiile și garanțiile care i-au fost cerute deja în trei rânduri, Curtea de Apel Tg.-Mureș a dedus rezonabil existența unui risc real că persoana solicitată V.A.R. ar fi supusă în statul membru emitent unor condiții materiale de detenție contrare standardului de protecție a drepturilor fundamentale garantat de art. 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și de art. 3 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De aceea, va refuza executarea mandatului european de arestare nr. 6908/2021 R.G.G., emis la data de 12 ianuarie 2022 de către Tribunalul din Florența.

Adoptarea acestei soluții nu înseamnă însă că instanța română de executare a mandatului european de arestare nu păstrează în continuare o încredere ridicată în sistemul de drept al statului membru emitent, ci semnifică, în cazul particular al lui V.A.R., că primează standardul absolut de protecție a drepturilor fundamentale garantat de art. 4 din Cartă și de art. 3 din Convenția europeană.

**Judecător,
Mihaela Vasiescu**

**Judecător,
Andreea Mihaela Sescu**

**Grefier documentarist,
Viorela-Maria Bejan**